

ДЕТЕКТИВИ С МАШИНА НА ВРЕМЕТО

Фабриан Ленк

Марко Поло и тайният заговор

Криминални загадки

ФЮТ
ВЕЩАТЕСТВО

ФАБИАН ЛЕНК
МАРКО ПОЛО И ТАЙНИЯТ
ЗАГОВОР

Превод: Ирена Патулова

chitanka.info

Юлиан, Ким и Леон откриват тайната на една стара библиотека: магическият Темпус е машина на времето, която може да ги отведе на всяко място в миналото. Те пътуват по следите на престъпници в различни исторически епохи. Техните пътешествия във времето се превръщат в опасни приключения.

Канбалик — 1275 г. Италианският пътешественик Марко Поло пристига в двореца на могъщия Кубилай хан. Но очевидно италианецът не е добре дошъл, защото някой се опитва да го отрови.

Дали това е свързано с търговията му, или има и друга причина?

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

[1] Темпус (от лат.) — време. — Б.пр. ↑

ОСНОВАТЕЛНИ СЪМНЕНИЯ

Очите на Тебелман блестяха:

— Днес, мили мои — започна тържествено той, — ще отбележим края на учебната година с нещо по-различно. Ще ви представя днешната тема в диапозитиви.

Няколко ученици простенаха, класът се разшумя. Това беше последният им час преди лятната ваканция и децата с нетърпение чакаха той да свърши и да се втурнат към плажа край езерото.

Тебелман Вдигна ръка, за да успокои класа:

— Тишина! — каза той. — Обещавам, че няма да скучаете. Ще се запознаем с един забележителен откривател.

И учителят по история направи многозначителна пауза.

Леон, Ким и Юлиан се спогледаха. Кого ли има предвид Тебелман?

— За Колумб^[1] ли става дума? — попита Юлиан.

— Близко си! Въпреки че за него няма да ни стигне един час... И така, мили мои, днес ще говорим за Марко Поло!

Учениците отново се разшумяха.

— Кой е пък този? — чу се глас от дъното на стаята.

Тебелман изкриви лице и включи проектора. Върху белия екран до дъската се появи портрет на мъж със строги очи. Мъжът беше с тъмна, средно дълга брада, остър нос, набраздено от бръчки чело и жив поглед.

— Моля, запознайте се с Марко Поло! — заяви Тебелман. — Ето как го е нарисувал художникът. Едва ли друг човек по неговото време е бил толкова отдаден на пътешествия и приключения, колкото Марко Поло.

Юлиан и Ким се спогледаха. Сърцатият откривател ги беше заинтригувал. Същото се отнасяше и за Леон, който не сваляше очи от учителя.

— През 1271 г. Марко Поло предприел много опасно пътешествие. По това време той бил едва на седемнайсет години —

продължи Тебелман. — Заедно с баща си и чичо си тръгнал от Венеция и по Пътя на коприната^[2] се озовали в монголската империя, управлявана от Кубилай хан^[3]. Минали 24 години, преди Марко Поло да се завърне в родината си...

— Толкова много? — възкликна Ким.

— Да, наистина — отвърна учителят, натисна бутона и на екрана се появи карта на Пътя на коприната. — Но си струвало. Марко Поло не само забогатял, но написал и най-известните в историята пътеписи. В тях разказвал за страни, които дотогава не били познати в Европа. Нарекъл записките си „Пътешествията на Марко Поло“.

Тебелман посочи към картата:

— Изминал невероятно дълъг път и преживял изумителни неща!

— А какво представлява Пътят на коприната? — попита Леон.

— Благодаря за въпроса — реагира на мига Тебелман. — Много от вас сигурно не са и чували за него. Пътят на коприната свързвал Европа с Азия, и по-точно — с Китай. По него се движели кервани, натоварени със злато, скъпоценни камъни, подправки и най-вече с коприна. Оттук идва и името му. Пътят бил дълъг хиляди километри и прекосявал пустини, блатисти местности и заснежени планини. Бил опасен и по него гъмжало от бандити. Който тръгнал по Пътя на коприната, рискувал много, дори живота си. Но ако успеел да се завърне в родината си, ставал заможен и влиятелен човек.

Повечето деца не отлепаха любопитни погледи от Тебелман. А той продължи да показва карти и снимки от местата, където Марко Поло спирал по време на пътешествието си.

След петнайсетина минути Ванеса, която седеше до Ким, стана и заяви:

— Всичко това не е вярно!

Тебелман изненадано я погледна:

— Какво имаш предвид, Ванеса?

Всички впериха погледи в нея, а тя почервения като домати:

— Марко Поло е бил измамник! — твърдо рече момичето.

Леон изду бузи:

— Доста смело от страна на Ванеса — прошепна той на Юлиан, който седеше до него.

— И какво те навежда на тази мисъл, Ванеса? — попита Тебелман спокойно.

Момичето вдигна рамене:

— Баща ми също се занимава с история. Според него, Марко Поло никога не е бил при Кубилай хан. В съчинението му има твърде много нелепици.

Избухна спор и Тебелман едва успя да усмири класа:

— Тази хипотеза, разбира се, ми е известна — започна той. — Някои историци смятат, че Марко Поло е измислил голяма част от нещата, за които пише. Но има и много учени, които се доверяват на свидетелствата му. Аз се числя към тях. Защо да си измисля всичко това и да го записва? Тогава хората, които можели да четат, били твърде малко. По времето на Марко Поло нямало печатни книги. Книгопечатането станало известно в Европа едва двеста години по-късно. Той не можел да се надява да спечели пари с измислената си история...

И Тебелман продължи пламенно да защитава Марко Поло.

Този последен час по история се оказа наистина много интересен.

Тримата приятели продължиха да си говорят за Марко Поло, докато вървяха към къщи по уличките на очарователното градче Зибентан.

— Любопитен съм дали не си е измислил всичко — започна Леон.

— Не ми се вярва — отвърна Юлиан. — Неотдавна ми попадна една статия за него в „Нешънъл Джогеографик“, но не се споменаваше нищо за подобно предположение.

Леон подритна някакво камъче и продължи замислено:

— Все пак тези предположения не може да са изцяло безпочвени — промърмори той, после се засмя и се закова на място. — Какво мислите? Дали да не проучим тази работа?

— Пътешествие с Темпус ли имаш предвид? — прошепна притеснено Юлиан.

Леон кимна, а Ким отбеляза иронично:

— Да отидем пак при монголите? Да бе, и някой да реши пак, че иска да се жени за мен! — Ким не можеше да забрави за първото им опасно приключение при монголите по времето на Чингис хан^[4], когато получи не едно предложение за женитба...

— Не се безпокой, ще внимаваме да не ти се случват лоши неща — обеща Юлиан. — Няма да те дадем просто ей така!

Леон поклати глава:

— Само си представи колко камили може да получим за Ким...

— Гадняр! — Ким се засмя и го ръгна с лакът в ребрата.

— О-о-х! — театрално простена Леон. — И какво сега, залавяме ли се с това?

— Че как иначе! — отвърна бързо Юлиан. — Само че преди това предлагам да отидем в библиотеката и да съберем още информация за Марко Поло.

Ким се поколеба за момент, но след това се съгласи.

Два часа по-късно тримата приятели седяха в библиотеката на средновековния манастир „Свети Бартоломей“. В петък следобед библиотеката беше затворена, но децата имаха ключ от царството на книгите.

Бяха четиримата, тъй като Ким не се разделяше със загадъчната и невероятно умна котка Кия, която с един скок се намести на любимото си място — перваза на прозореца. Смарагдовозелените ѝ очи бяха притворени, а ушите ѝ леко се наостриха. Нищо не убягваше от погледа ѝ, но който не я познава, би си помислил, че спи.

Леон, Юлиан и Ким потънаха в прашните книги, за да се подготвят за пътуването.

— Момчета! — извика внезапно Ким. — Чуйте това! Пише, че през 1275 г. Марко Поло пристигнал в двора на страховития монголски Владетел Кубилай хан, в Канбалик^[5] — град, който Кубилай хан отвоювал от китайците. Марко Поло не бил сам, с него били баща му, чичо му и двама монаси.

— Двама монаси!?

— Да — отвърна Ким и прокара показалец по редовете. — Освен това Николо и Матео, бащата и чичото, веднъж вече са били при хана, преди много години. Тогава той им дал писмо до папата, с което молел светия отец да позволи братята да донесат мирот от Божи гроб и да доведат със себе си монаси. На хана му се понравила християнската вяра и искал да я разпространи сред поданиците си.

Юлиан поклати глава:

— Това ме изненадва, доколкото знам, монголите са вярвали в различни богове, а не в един-единствен като християните.

— Доста странно, наистина — съгласи се Леон. — Мисля, че 1275 г. е подходящото време да посетим монголите и да видим какво прави там Марко Поло. Какво ще кажете?

Ким се съгласи на минутата, Юлиан обаче настоя да потърсят още информация. В следващия един час продължиха да прелистват разни книги и списания, а Ким се настани пред един компютър и се зарови в интернет. Резултатите обаче не бяха кой знае какви. Въпреки че най-известните енциклопедии не поставяха под съмнение достоверността на съчинението на Марко Поло, децата се натъкнаха и на доста критични мнения.

— Хайде, да тръгваме вече! — настоя Леон.

— Речено-сторено! — извика Ким и изключи компютъра.

Юлиан най-накрая също се съгласи да спрат с проучванията.

Решителността на децата да се отправят на поредното си приключение не убягна от зорките очи на Кия. Тя се надигна, протегна се, после скочи от перваза и се затича към Темпус. Котката се приближи с мяукане до съвсем обикновен наглед шкаф, зад който се криеше стаята на времето. С общи усилия приятелите отместиха шкафа, поставен на релси, монтирани в пода. Зад него се показва вратата към Темпус — загадъчната стая на времето, през която децата се озоваваха в различни периоди от човешката история.

Леон пръв се шмугна вътре, последваха го Юлиан и Ким с Кия на ръце. Стаята, както винаги, сякаш нямаше начало и край, потопена в синкава мъгла. Светлината беше толкова слаба, че децата не успяваха да видят хилядите врати с цифрите на годините, проблясващи над тях. Досещаха се за кой период от историята става въпрос по приглушените звуци, достигащи до ушите им. Отнякъде се носеше монотонно пеене, заглушавано от бойни викове и глухи удари на гонг.

Като пристъпваше пипнешком по пулсирания в ритъма на времето под, Леон се придвижи до следващата врата и разчете цифрата над нея — 1928. Нямаше нищо общо с годината, която търсеха, и децата продължиха.

Леон имаше усещането, че сърцето на Темпус бие по-бавно от друг път — някак спокойно и отмерено.

Приятелите се придвижваха от врата на врата. Изведнъж пулсирането спря и се възцари странна тишина.

— Какво означава това? — попита изплашено Юлиан.

— Не знам — отвърна Леон. Светлината внезапно стана по-ярка и те съзряха следващата врата:

— Вратата, която търсим! 1275! — извика Леон и се втурна към нея. Щом я приближи, Темпус отново започна да диша.

Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха върху Канбалик. Само така Темпус щеше да ги отведе на правилното място. След това затвориха очи, прекрачиха прага и пропаднаха в тъмното.

[1] Колумб, Христофор (1451 — 1506). — Един от най-великите европейски откриватели и мореплаватели. В началото на 1492 г. Колумб поел с пет кораба и екипаж от 90 души на експедиция за откриване на морски път до Индия. Вместо това през октомври същата година достигнал до бреговете на Куба и всъщност открил Америка. — Б.пр. ↑

[2] Пътят на коприната — древен търговски път, който чрез няколко си разклонения свързвал по суша и море Китай със Средиземноморието. Името Път на коприната било използвано за пръв път от немския географ Фердинанд фон Рихтхофен (XIX в.), тъй като коприната, която дълго време се произвеждала само в Китай, била най-важната стока, превозвана по пътя. — Б.пр. ↑

[3] Кубилай хан (1215 — 1294) — Петият и последен Велик хан на Монголската империя, внук на Чингис хан и основател на китайската императорска династия Юан, която управлява Китай до 1368 г. През 1271 г. Кубилай хан официално провъзгласил основаването на династията Юан и превърнал Канбалик, днешен Пекин, в столица на империята. Въвел използването на хартиените пари, покровителствал изкуствата и проявявал толерантност към различните религии на територията на империята. — Б.пр. ↑

[4] Чингис хан (1162 — 1227). — Монголски владетел, който обединил монголските племена и създал империя, по-голяма по територия от Римската империя в най-големия ѝ разцвет. След смъртта му империята била разделена между четиримата му синове и се разпаднала. Териториите, които се паднали на третия му син Угедей,

по-късно били наследени от Кубилай хан, с когото се срещнал Марко Поло. — Б.пр. ↑

[5] Канбалик (градът на хана). — Днешен Пекин, столица на Китай. Градът се споменава още през I хил.пр.н.е. под името Цзи (тръстика). Още тогава е важен търговски център. От 200 г.пр.н.е. се нарича Яндзин, а след завземането му от монголите през XIII в. става Даду (голямата столица). Кубилай хан разширява града и го обявява за столица на империята под името Канбалик. От тогава до ден-днешен (с едно малко прекъсване) Пекин продължава да е столица на Китай. — Б.пр. ↑

В КЕРВАНСАРАЯ^[1]

Наоколо цареше полумрак и тримата приятели се заоглеждаха неуверено.

— В някаква двуколка сме! — изненадано рече Ким. — Запомнете я добре, момчета, тя е обратният ни билет към Зибентан!

— Ясно — промълви Юлиан и се огледа. Намираха се в обор — цвилеха коне, ревяха камили, а огромен як^[2] стържеше с рога по гредата отгоре. Миришеше на сено и на тор.

— Е, изглеждате добре, не може да се отрече — усмихна се Юлиан към Ким и Леон.

— Ти също — не му остана дължен Леон.

И тримата бяха обути в кожени ботуши, носеха дълги груби панталони и тъкани тъмнокафяви ризи. На главите си имаха шапки, обрамчени с кожа.

— Последен писък на модата! — засмя се Ким, докато оставяше Кия на пода. — Ама къде сме всъщност? И къде е Марко Поло?

В този момент в обора влезе мъж със сплеснат нос и леко дръпнати очи. Беше нарамил голяма вила. Като видя приятелите, той присви недоверчиво очи.

— Какво правите тук? — процеди през зъби мъжът.

— Търсим един човек — учтиво отвърна Юлиан.

— Така значи — отвърна мъжът и заби ядно вилата в копа сено точно пред Юлиан.

Стреснати, децата отстъпиха назад.

— Така и трябва! Тук не търпим крадци. Си-

— Изплашихте се, а? — извика монголецът. — Така и трябва! Тук не търпим крадци. Сигурно сте дошли да крадете сено.

— Не, не! Не сме си го и помисляли! — отвърнаха приятелите. — Търсим един човек, казва се Марко Поло.

Мъжът се сепна, после попипа щръкналата си брада. Вече не гледаше така недоверчиво.

— Марко Поло? Май съм чувал това име... Но не съм съвсем сигурен. В ямб^[3], като този непрекъснато пристигат и заминават хора.

— Ямб ли? — попита Ким.

Монголецът я погледна изненадано:

— Не знаеш ли какво е ямб? Пощенска станция и кервансарай едновременно. Така се е разпоредил богоподобният Кубилай хан. Откъде си, в името на великия Кьоке Тенгри^[4]?

— А, да, ямб, разбира се — бързо отвърна Ким. — Просто не чух добре.

Мъжът измъкна вилата от сеното.

— Дааа, виждате ми се доста наивни и твърде глупави, за да крадете сено...

Момичето кимна. Нека да си мисли така, по-важното е, че вече не ги смята за крадци.

— Ямбът е нещо много хубаво — продължи мъжът. — Станциите са на един ден път една от друга. Куриерите на хана пренасят важните документи от станция на станция и на всяка ги чакат отпочинали коне и нови куриери. Куриерите могат да пренощуват в кервансарая, също

както и пътуващите търговци. А пък за мен винаги има работа като коняр.

— Къде да намерим Марко Поло? — попита Юлиан.

Мъжът вдигна рамене:

— Може би е в кервансарая — и мъжът посочи към портата. — А сега изчезвайте!

Приятелите това и чакаха и бързо изскочиха от обора.

Беше започнало да се смрачава. Последните лъчи на залязващото слънце осветяваха обширна долина със заоблени възвишения, покрити с трева до кръста. Приличаше на истинско зелено море, над което като мачти на кораб се извисяваха черничеви дървета. Дивите цветя бяха като ярки пъстри петна сред монотонното тревистозелено. Над главите на приятелите се виеше сокол.

Точно до пощенската станция се гушеше двуетажна дървена къща, самотно възправена срещу режещия студен вятър, който препускаше из равнината и шибаше като с камшик обраслата с трева земя. Кервансараят изглеждаше доста далеч от представите им за уют. Почти черното дърво на къщата с ниска и проста врата бе прорязано от малки прозорчета, напомнящи на очи, загубили блясък. В далечината отзад се виждаха хълмове — но не зелени, а жълти. Всъщност бяха огромни пясъчни дюни.

По пътя, опнат като конец, към кервансарая се приближаваха няколко самотни фигури, яхнали тежко натоварени камили.

— Пътят на коприната! — възбудено прошепна Юлиан. — Това трябва да е той!

От кервансарая се чуваше силна музика. Беше някаква странна смесица между глухо биене на тъпан, писък на цимбал^[5] и рев на тръба. Звуците бяха толкова ужасни, че Кия скочи в ръцете на Ким и се свря в нея.

— Няма как — съчувствено прошепна Ким. — Трябва да влезем.

Въпреки бурните протести на ужасената котка приятелите влязоха в мрачната постройка.

Лъхна ги горещ въздух, а в ушите им заблъскаха дивашки звуци от тръба. Помещението, в което се озоваха, беше огромно и с нисък окаден таван. Около стотина души се бяха наблъскали край масите. Те ядяха, пиеха и се веселяха. Лееха се реки от архи^[6] и хорц^[7] — любимите напитки на монголите.

В предната част на кръчмата имаше тезгях, а в огнището зад него гореше огън. Потен чирак въртеше на шиш половин овен.

В този момент някакъв мъж с мрачен поглед така тресна върху тезгяха няколко чаши, че от тях литнаха пръски. Неколцина мъже веднага протегнаха ръце към чашите и после се упътиха към маса, върху която танцуваше боса красива млада жена. Беше заметната с прозрачен воал, имаше яркочервен пояс на кръста, а около бедрата ѝ бе увит златист шал. Мъжете наоколо пляскаха в ритъма на тъпаните. Музикантите седяха на малък подиум вдясно и свиреха с пълна сила. Един от тях надуваше шенг, инструмент със седемнайсет тръби.

Кия мъченически измяука и Ким я загали нежно по гръбчето:

— Дали Марко Поло е тук? — Юлиан с мъка се опита да надвика глъчката.

Погледът му се плъзна из множеството. Имаше хора от всякакви раси, бедни и богати. Някои носеха скъпи дрехи, обшити с кожа, други — елегантни копринени роби. Но имаше и мъже в жалки дрипи и с лица, покрити с мръсотия. Почти всички имаха на коланите си ками, ятагани или дълги ножове.

Мястото съвсем не беше от най-уютните.

— Трябва да поразпитаме! — викна Леон към Ким и Юлиан и опита късмета си с един мъж, чието зачервено лице беше прорязано от голям белег. Мъжът обаче само сви рамене в отговор.

На Ким ѝ провървя повече. Дебелакът, когото попита, посочи към един тъмен ъгъл. Приятелите се запровираха нататък. Когато най-сетне се добраха, видяха около една маса, заобиколена от пейки, петима мъже. Пред тях имаше подноси с месо, хляб и плодове. Двама от мъжете носеха раса. Лицето на мъжа в средата беше оброчено от добре поддържана брада. Носът му беше прав, но дългичък, кафявите му очи издаваха буден ум. Приличаше ужасно много на мъжа, който им показа Тебелман.

— Марко Поло? — попита Ким.

Брадатият мъж я погледна с любопитство.

— Познаваме ли се? — попита той и набоде на ножа си парче хами^[8].

Ким се поклони:

— Търсихме ви. Ние... — тя се замисли как да продължи и се реши на една малка лъжа. — ... чухме, че се нуждаете от работливи

слуги.

— И решихме да ви попитаме дали няма да ни вземете — притече ѝ се на помощ Юлиан и разказа историята, която обикновено разказваше в подобни случаи. — По пътя ни нападнаха разбойници и убиха родителите ни, съвсем сами сме и се нуждаем от средства.

Марко Поло кимна съчувствено и прошепна нещо на ухото на мъжа до себе си.

Децата напрегнато зачакаха. Кия, която се беше настанила в ръцете на Ким, ставаше все по-неспокойна.

— Много съжалявам — извика най-после Марко Поло, за да надвика музиката. — Нямаме нужда от слуги. Но можете да хапнете с нас. — И той посочи щедро платата с ястията. — Има дал^[9], мах^[10] с много лук и хар съол^[11] със зеленчуци.

Ким поклати глава — ястията не изглеждаха особено апетитни:

— Благодаря, не сме гладни. Нали, момчета?

Леон и Юлиан поклатиха глави.

Марко Поло повдигна рамене:

— Не мога да направя нищо повече за вас...

След това се обърна към спътниците си.

Потиснати, приятелите напуснаха кервансарая. Сенките навън бяха станали още по-дълги, а вятърът — леденостуден.

— Ами сега? — мрачно попита Ким, докато оставяше Кия на земята. Котката с видимо облекчение заподскача в краката ѝ.

— Добър въпрос — въздъхна Леон.

— Остава ни само една възможност — обади се Юлиан. — Да последваме Марко Поло и да потърсим работа в двора на хана. Тази нощ ще трябва да пренощуваме в обора. Там поне е топло.

Ким и Леон се съгласиха и когато се увериха, че никой не ги гледа, се шмугнаха в обора, осветен от мъждукащ фенер. Ратаят със сплеснатия нос се беше настанил в една ясла и хъркаше, обгърнал с ръце коленете си.

Приятелите минаха на пръсти край него, изкачиха се в плевнята по паянтова дървена стълба и се настаниха в сеното. Без да губи време, Кия тръгна на лов за мишки.

— Може да не я мислим — прошепна Ким и докато го изричаше, усети, че е гладна. Съжали, че отказаха поканата на Марко Поло...

Няколко часа по-късно приятелите спяха дълбоко. Само Кия бодърстваше. Този обор с множество ъгли и греди беше страхотно място за игра, а и за лов. Някъде нещо неспирно шумолеше и тези тайнствени звуци събуждаха ловните ѝ инстинкти. Котката се плъзна по сеното върху кадифените си лапи. Точно когато се стрелна покрай спящия ратай, вратата на обора безшумно се отвори и една сянка се вмъкна вътре. Лицето не се виждаше под ниско спуснатата качулка.

Среднощният посетител се упъти към една ясла и заопипва въжето, с което бяха завързани конете.

Кия скокна нагоре по стълбата и забута Ким с нослето си, докато момичето не се събуди. Все още сънена, Ким погледна към котката. Няма никакво съмнение. Нещо не беше наред. Ким предпазливо надникна надолу и видя забулената фигура, която се суетеше около конете.

Крадец! А ратаят, който трябва да бди, спи непробудно!

Ким бързо събуди приятелите си, даде им знак да мълчат и им посочи надолу.

Няколко секунди приятелите наблюдаваха подозрителния посетител, който вече беше успял да отвърже единия кон. После си кимнаха и се втурнаха в атака:

— Крадец! — извика Ким. — Отвежда конете!

Мъжът се обърна и погледна нагоре към децата. В очите му се четеше гняв. После всичко се разви с мълниеносна бързина. Крадецът хвърли въжето и се втурна към вратата, но ратаят се беше събудил. Когато маскираният претича край него, той го блъсна в гърдите, крадецът падна, но бързо успя да скочи на крака и отново побягна. Ратаят се втурна по петите му.

През това време децата успяха да се спуснат по стълбата и видяха как ратаят настигна крадеца. Двамата мъже се сбиха, чуваха се викове и ругатни, после крадецът повали ратая и побягна навън.

— Да не го оставяме да избяга! — кресна Юлиан.

— Дадено! — извика Леон и грабна едно дървено ведро.

Приятелите изскочиха навън. Крадецът тъкмо тичаше пред кервансарая. Ким и Юлиан завикаха за помощ, а Леон се прицели и метна ведрото.

Успешно попадение! Уцели краката на бягачия. Мъжът изкрещя от болка и се строполи на земята. В същия момент вратата на кервансарая се отвори и се появиха хора.

— Конекрадец! — извикаха приятелите, сочейки към падналия.

Мъжът моментално беше обезвреден. Настана страшна олелия. Отнякъде се появи ратаят, който разтриваше коляното си.

— Вижте, и Марко Поло е тук — посочи Ким.

Брадатият мъж се приближи и попита какво се е случило.

— Щеше да открадне конете ви — започна да му обяснява ратаят.

— Така ли? Значи съм ти задължен, че не допусна това да се случи — отвърна Марко Поло.

В този момент се обади Ким:

— Честно казано, щеше да избяга, ако не бяхме ние.

Марко Поло ги погледна изненадано и присви очи:

— Не сте ли вие децата с котката?

— Да — провлече Ким. — Бяхме се скрили в обора, защото не можахме да намерим друг подслон. След това се появи крадецът и вдигнахме тревога.

— Вярно ли е това? — обърна се Марко Поло към ратая.

Ратаят свъсено кимна, след това викна към децата:

— Но ще си платите за това, че тайно сте се промъкнали в обора.

Марко Поло само махна с ръка:

— Не си придавай излишна важност, човече. Толкова се радваме, че тези деца са успели да предотвратят кражбата. Сигурно си спал,

когато е дошъл крадецът.

— Точно така! — извика Ким и сърдито погледна ратая. — Кия ме събуди, а аз събудих приятелите си.

Марко Поло й се усмихна:

— Ти и приятелите ти сте се държали много храбро — каза той и се наведе към котката. — Както и ти, красавицата ми!

След това извади тънка, позлатена верижка и я окачи на врата на Ким.

— Подарявам ти я. Без конете нямаше да стигнем далеч!

— Благодаря — отвърна Ким и погледна със светнали очи Марко Поло. Търговецът от Венеция й направи силно впечатление. Изглеждаше смел и както можеше да се види, твърде щедър. Тя реши да се възползва от момента и додаде: — Още по-добре би било обаче, ако можехме да тръгнем с вас. Бихме могли да сме ви полезни.

Марко Поло се засмя на глас:

— Е, добре, така да бъде. По всичко изглежда, че съдбата иска да ни събере. Гответе се за път. Тръгваме утре рано сутринта. Погрижете се за конете и останалите впрегатни животни.

Приятелите се спогледаха с блеснали очи.

Марко Поло се обърна към крадеца, когото двама мъже държаха здраво, и дръпна качулката от главата му.

— Кой си ти? — остро попита той.

Крадецът се изплю на земята:

— Какво ти влиза в работата?

— Как си позволяваш? — извика Марко Поло.

Крадецът му хвърли поглед, пълен с омраза:

— Въпросът по-скоро е какво си позволяваш ти, в името на Зюлде Тенгри^[12]. Ти, роднините ти и тези двама монаси!

Марко Поло изумено поклати глава:

— Нямам представа за какво говориш, окаяни човече!

Крадецът се усмихна криво:

— И по-добре! Няма да стигнете много далеч, гарантирам ти! Бъдете проклети!

— Хвърлете този тип в тъмницата! — извика Марко Поло вбесен. — Не мога да слушам повече тези приказки!

Крадецът не спираше да сипе ужасни проклетия по адрес на Марко Поло, докато го отвеждаха.

— Не се налага повече да спите в обора — обърна се италианецът към приятелите. — Ще дойдете с нас в кервансарая.

Приятелите благодариха и влязоха след него в странноприемницата, където беше станало доста по-спокойно.

— Странно — прошепна Ким на Юлиан и Леон. — Имам усещането, че този тип не е обикновен крадец...

— Какво имаш предвид?

— Проклинаше и заплашваше Марко Поло. Струва ми се, че по някаква причина иска да попречи на него и хората му. Да им попречи да стигнат в Канбалик!

Юлиан вдигна рамене и се прозя:

— Може би просто си придаваше важност...

— Не ми се вярва — отвърна Ким. — Не видяхте ли омразата в очите му? Казвам ви, трябва да сме нащрек и да очакваме всякакви неприятни изненади.

[1] кервансарай — странноприемница. — Б.пр. ↑

[2] як — едър бозайник с дълга кафява козина, роднина на говедата. В диво състояние се среща в Хималаите, отглежда се и като домашно животно. Монголите използвали за храна млякото и месото му, от кожата му правели дрехи и юрти, а изсушените му изпражнения — за горене. — Б.пр. ↑

[3] ямб — пощенска станция. По времето на Кубилай хан пощенската и информационна служба наброявала около 100 000 ездачи и 200 000 коня. Така съобщенията се пренасяли бързо и ханът винаги бил информиран за всичко, което ставало в огромната му империя. — Б.пр. ↑

[4] Кьоке Тенгри — върховен монголски бог, създател на света, владетел на небето и земята, живота и съдбата на хората. Името „тенгри“ е разпространено в почти цяла Азия и означава „бог“ и „небе“. От тази дума произлиза и името на прабългарския бог Тангра. — Б.пр. ↑

[5] цимбал — музикален инструмент от групата на струнните инструменти, с множество струни, разположени в дървен резонатор, по които се удря с чукчета, подобни по форма на лъжички. — Б.пр. ↑

[6] архи — алкохолна напитка от ферментирало мляко. — Б.пр. ↑

[7] хорц — напитка с високо съдържание на алкохол. — Б.пр. ↑

[8] хами — вид пъпеш, който се отглежда в околностите на град Хаами, в северната част на Пътя на коприната. Пъпешите се отличават с изключителен аромат и сладост. — Б.пр. ↑

[9] дал — монголско ястие, приготвяно от месо от агнешка плешка. — Б.пр. ↑

[10] мах — монголски специалитет от агнешко месо с много лук. — Б.пр. ↑

[11] хар съол — гъста супа с късчета месо и зеленчуци. Като повечето номадски народи, монголите се хранели предимно с месо. Стадата от овце и кози, коне и камили им осигурявали храна и дрехи. — Б.пр. ↑

[12] Зюлде Тенгри — една от персонификациите на бог Тенгри — владетеля на небето и земята, на целия свят. Зюлде Тенгри е бог воин, който обикновено се изобразява яхнал кон. С лявата си ръка разгонва злите духове, а в дясната държи въже, с което завързва враговете на религията. — Б.пр. ↑

БУРЯТА

На следващата сутрин Марко Поло покани приятелите на закуска. Имаше топъл есег^[1], плодове и прясно изпечена питка. В добро разположение на духа, Марко Поло представи на децата спътниците си. Започна с един едър мъж с мустаци и щръкнали уши:

— Това е баща ми. Николо. Идва за втори път в тази страна, както и чичо ми Матео. — И посочи към дребен закръглен мъж с ведро изражение и безброй бръчици от смях около очите.

Матео кимна и каза:

— Така е. Преди няколко години бяхме почетни гости на великия Кубилай хан. Дори научихме езика, а след това научихме и Марко Поло на него. Лично ханът ни възложи специалната задача, която сега изпълняваме.

— Точно така — потвърди Марко Поло. — Затова водим с нас и двама монаси — Анжело и Франческо.

Двамата монаси с бръснати глави кимнаха за поздрав:

— Пристигнахме в тази страна, за да възвестим Божието слово — каза единият.

— Точно за това ни помоли ханът — продължи Марко Поло. — Той е мъдър мъж. Широко скроен човек е и се интересува и от други религии. Християнското учение много му допадна и поиска да научи повече. А ние трябва да направим така, че и народът му да опознае нашия Бог. Монасите ще разпространяват Божието слово. Освен това ханът поиска масло от кандилото, което гори на Божи гроб в Йерусалим, и ние му носим.

Юлиан сбърчи чело:

— Значи целта на пътуването ви е да разпространите християнството, така ли?

— Така е! — съгласиха се монасите.

— А вашата? — обърна се Юлиан към тримата мъже от фамилията Поло.

Пиколо изду бузи:

— Това е на първо място. Но едно такова пътуване струва цяло състояние и затова бихме искали, как да се изразя... — и той погледна към сина си за помощ.

— Няма нужда да говориш със заобикалки — измърмори Марко Поло, докато баща му посягаше към една ябълка. — Разбира се, че се надяваме и да търгуваме. В това няма нищо осъдително. Ние сме търговци на скъпоценни камъни все пак. Никой не може да живее единствено от Божието слово.

— Ние можем — обади се един от монасите.

— Така е, но вие получавате милостиня — отрязва ги Марко Поло.

— И в това няма нищо осъдително — на свой ред отвърнаха монасите, леко оскърбени.

Марко Поло изохка тихо и погледна към децата:

— Ще купуваме скъпоценни камъни. Никъде няма толкова хубави като в империята на хана — усмихна се той. — И на толкова изгодна цена... Ще се върнем във Венеция богати.

— Не се ли страхувате, че могат да ви нападнат по пътя? — попита Леон. — Вие сте само петима...

Марко Поло отново се засмя:

— При това двама от нас са божи чада, а те няма да посегнат към меча, ако се наложи. Само че няма да ни се случи нищо лошо, защото имаме злато и сребро.

— С какво тогава ще платите за скъпоценните камъни?

Марко Поло хвърли предпазлив поглед наоколо. В странноприемницата постоянно влизаха и излизаха хора, сред тях имаше и съмнителни типове, въоръжени до зъби, които с интерес оглеждаха добре облечените търговци.

Леон предположи, че на един търговец се пада поне по един разбойник, който се оглежда за поредната жертва. Момчето усети, че стомахът му се свива. Погледна към Ким и Юлиан. И те не се чувстваха по-добре.

Малко Поло продължи съвсем тихо:

— Имаме още нещо, също толкова ценно, колкото и златото. Шафран^[2]!

— Подправката шафран?

— Да — каза Марко Поло и се засмя. — В империята на хана тя се цени колкото златото. Смята се за невероятен деликатес, почти безценен. Имаме много шафран — смлян и на семена. Никой разбойник не може да го разпознае.

— Не забравяй и писмото от Кубилай хан — додаде Матео и извади от палтото си един пергамент^[3]. — Ханът ни даде грамота за охрана. Никой няма право да ни докосва. Все пак сме на път по негово поръчение.

Марко Поло изкриви лице:

— Едва ли трябва да разчитаме твърде много на това, мили ми чичо. Кой разбойник, според теб, може да чете? А сега да тръгваме! — каза той и се надигна.

Излязоха от странноприемницата. Навън ги посрещна остър студен вятър, по небето се носеха черни облаци. Тръгнаха към конюшната, където ратаят тъкмо беше оседлал конете. Николо му подхвърли една монета и ратаят ловко я хвана.

— Може да възседнете впрегнатите животни — каза Марко Поло на децата. — Или да се настаните в двуколката.

Леон, Юлиан и Ким се спогледаха с облекчение. Беше същата двуколка, която Темпус бе избрал, за да ги изпрати в Монголия!

— Извадихме късмет, сега обратният билет ще е непрекъснато с нас! — прошепна Леон на приятелите и пръв скочи в двуколката, натоварена с палатки и одеяла и теглена от две мрачни мулета. Юлиан го последва, а след него в двуколката се изкатериха Ким и Кия. Всичко това обаче не беше по вкуса на Кия. Тя неспокойно размахваше опашка.

Марко Поло вдигна ръка и посочи към дюните:

— Напред, по Пътя на коприната! — извика той.

— Господарю, моля ви, почакайте! — разнесе се някакъв глас.

Приятелите се обърнаха и видяха един старец с потъмняло, сбръчкано лице, яхнал рунтаво ниско конче. Старецът свали кожената си шапка:

— Името ми е Куорчи — каза той с дрезгав глас. — Аз също ще вървя по Пътя на коприната и ви предлагам да ви придружа.

— Не се нуждаем от закрила, ако имаш това предвид, човече — надменно отвърна Марко Поло. — Освен ако не разполагаш с двайсет стрелци на коне.

Куорчи снизходително се засмя:

— Ти си млад и неопитен, Марко Поло. Не разполагам с ездаци, но познавам пътя, както никой друг.

Марко Поло не беше особено впечатлен:

— Ще вървим по Пътя на коприната, който отвежда в Канбалик. Няма как да се заблудим.

— Напротив! — възрази му Куорчи. — Скоро ще излезе буря и няма да виждаш пътя, приятелю.

Марко Поло се поколеба за миг.

— Може би е по-добре да останем в кервансарая, докато отmine бурята — плахо рече Юлиан.

— Не! — отвърна Марко Поло. — Тръгваме веднага! А ти, Куорчи, ще ни съпровождаш.

За приятелите не остана скрита усмивката, която се прокрадна по устните на Куорчи — тънка, пресметлива и самоуверена.

Малкият керван потегли, а небето над тях ставаше все по-тъмно. Отпред яздеше Куорчи, следван от двете впрегатни животни. Следваха тримата Поло и приятелите в двуколката. Най-отзад бяха двамата монаси.

Кия беше все така неспокойна.

— Изглежда, предусеща нещо — каза Ким. — Какво ли би могло да е?

— Усеща опасността, в която се намираме — отвърна Юлиан. — Времето се влошава. Не трябваше да потегляме точно сега.

Никой не каза нищо. Разговорите замряха.

Пътят се виеше през дивата, недокосната от човешка ръка хълмиста местност. Тревата в степта вече не изглеждала зелена, а сива. Постепенно растителността оредя и заотстъпва място на наподобяващ пустиня пейзаж. Пътят минаваше през камениста равнина. Вятърът се усилваше все повече. Накрая ураганът ги застигна. Натезали от дъжд, облаците препусаха по небето, блъскаха се и образуваха тежък похлупак, който надвисна над малкия керван.

Куорчи неуморно яздеше начело и дори си припяваше.

— Вреци като коза — не пропусна да отбележи Ким.

Леон се изсмя. Единствено Юлиан остана сериозен. Той отправи неспокоен поглед към небето, а след това към пътя:

— О, не — откъсна се от устата му. — Пътят едва се вижда.

Изплашени, Ким и Леон установиха, че приятелят им има право. Пясъкът беше засипал част от пътя, но Куорчи продължаваше да язди, без да намалява темпото.

— Имаме късмет, че Куорчи е с нас — промълви Ким. — Изглежда, добре познава пътя.

Ураганът замиташе пясъка и го навяваше върху кервана. Животните ставаха все по-неспокойни и цвилеха уплашено.

Небето доби отровнажълт цвят. Поривите на вятъра носеха пясък, който като с шкурка минаваше по голата местност, сякаш иска да я извае отново.

Леон се сети, че наскоро чете, че подобни бури могат да доведат пясък от Африка чак в Европа.

Внезапно двуколката спря.

Леон се пристраши да надзърне навън. С присвити очи успя да види, че Марко Поло крещи на мулетата, но те не помръдват. Изглежда, бяха обявили стачка. Надигна се врява. Мъжете крещяха един през друг, настана хаос. Конят на Матео се изправи на задните си крака и го хвърли на земята.

Мъжът се надигна с ругатни.

— Ей, какво е това? — извика Леон и побутна Ким и Юлиан, които лежаха свити в двуколката. Те неохотно подадоха глави навън и се възряха в далечината.

— Какво има? Не виждам нищо! — нервно рече Ким.

— Двама ездачи!

— Къде са?

— Там отпред, на върха на дюната.

— Не може да бъде! Да не искаш да кажеш, че виждаш толкова надалеч?

Леон ядосано поклати глава. Но точно когато се канеше да каже нещо и да се пъхне отново под чергилото, неясните фигури се появиха отново. Само че вече не бяха две. Трудно можеше да определи колко точно са, тъй като изчезваха и се появяваха в бурята също като призраци. В едно обаче Леон бе сигурен — конниците приближаваха към тях!

Очите му пареха от вятъра и пясъка, но той продължаваше да се взира. Изведнъж фигурите изникнаха току пред тях — забулени ездачи с лъкове и саби! В същия момент Леон осъзна, че ги нападат.

— Тревога! — извика той.

Разнесоха се виковете и една стрела изсвистя на сантиметри от двуколката.

— Залегнете! — извика Леон и скочи.

Приятелите се скриха под двуколката. Кия уплашено замяука.

Наоколо се развихри битка. Внезапно отекна рязка команда и тропотът на конски копита затихна в далечината. Настана зловеща тишина. Приятелите изчакаха няколко минути, преди да се претрашат

да излязат от укритието. Един мъж тръгна към тях — беше Анджелино, единият от монасите.

— Къде е Франческо? — попита изплашено той.

Сред пясъчните фъртуни се показаха фигурите на тримата Поло. Не бяха ранени.

— И Куорчи е изчезнал — мрачно отбеляза Марко Поло.

Започнаха да викат имената на изчезналите, но нито Куорчи, нито монахът отговориха. Въпреки бурята всички се включиха в претърсването на околността, но без резултат.

— Вероятно са се изплашили и са побягнали — предположи Юлиан.

Леон замислено го погледна:

— По-вероятно е да са ги отвлекли. Иначе защо нападателите изчезнаха така внезапно? Получили са онова, което искат, и изчезнаха с жертвите си.

[1] есег — кобилешко мляко. — Б.пр. ↑

[2] шафран — жълт пигмент, който се извлича от цветовете на шафрановия минзухар. Използва се като оцветител, но най-вече като подправка (и днес цената му е доста висока). — Б.пр. ↑

[3] пергамент — специално обработена животинска кожа, употребявана за писане. Той се изработвал от телешка, агнешка или козя кожа. Името му идва от античния град Пергам, в Мала Азия, където започнало неговото производство. — Б.пр. ↑

ГОСПОДАРТ НА ЛЕОПАРДИТЕ

Няколко часа по-късно бурята утихна и Марко Поло даде знак за тръгване. Едва успяха да открият полузасипания с пясък път. Керванът унило потегли. Тримата Поло не спираха да си блъскат главите къде може да са Франческо и Куорчи.

— Защо му трябва на някого да отвлича монах? — разсъждаваше на глас Марко Поло. — Монасите са бедни.

— Вероятно похитителите искат да го продадат като роб — предположи Ким.

Марко Поло не беше убеден:

— Не знам... Всъщност Франческо е млад и доста силен, може и да си права.

Всички се умълчаха.

След малко Ким прошепна на приятелите:

— Трябва да намерим Франческо и Куорчи, повече от ясно е!

— И аз така мисля — съгласи се Леон. — Може би ще открием следите им в града.

— Да се надяваме — отвърна Юлиан. — Там сигурно има пазар на роби...

Часовете се нижиха един след друг. По пътя срещаха и други търговци, които се бяха отправили към Канбалик — голям и стар китайски град, завладян от монголския владетел Кубилай хан и превърнат в негова столица. Търговците караха най-различни стоки — фино стъкло от Средиземноморието, скъпоценна сол от Индия и кожи от Северна Монголия. По Пътя на коприната можеха да се срещнат и занаятчии, и строители, и пастири с якове и камили.

В далечината се появиха очертанията на град зад дебели каменни стени. Когато малкият керван приближи, приятелите видяха, че от двете страни на градските порти множество търговци са опънали палатки и са наредили стоките си. Продаваха се амулети, мехлеми, обувки и дрехи, както и сладкиши, топъл хляб и шишове с месо.

Малкият керван премина през стените и край тях се занизаха първите къщи.

— Вижте какви красиви дърворезби! — извика възхитена Ким.

Повечето къщи бяха едноетажни, построени от тъмно дърво. Имаха странни островърхи покриви, които се извисяваха към небето като огромни шапки. Краищата на покривите бяха извити нагоре и приличаха на контешки мустаци. На върха се мъдреха страшни дървени фигури — животни с дълги муцуни, остри кучешки зъби и алчно разтворени очи — явно трябваше да пазят дома от зли духове. Виждаха се дракони, цветни пъпки и дървета, върху вратите бяха изрисувани воители, размахали саби — защитници на дома. Почти до всяка къща имаше работилница, виждаха се дърводелци, ковачи и кожари, потънали в работата си. Марко Поло посочи напред:

— Това е дворецът.

Децата проследиха ръката му и видяха дълга стена, над която блестяха златни куполи.

— Това е дворецът на великия Кубилай хан! — каза Матео, изпълнен с благоговение.

Приятелите усетиха леко безпокойство, което се усили, когато стигнаха до портата с веещо се над нея бяло знаме с червено слънце и жълта луна. Войници с дълги копия и остри шамшири^[1] препречиха пътя на кервана. Марко Поло им показва пергамента на хана и войниците начаса ги пропуснаха да влязат.

Керванът се озова в огромен двор. Приятелите с удивление видяха, че дворецът всъщност е град в града. Тук се бяха стълпили стотици търговци и доставчици, които разтоварваха стоки. Чиновници сновяха между колите и животните и даваха разпореждания.

Един мъж в светлозелен копринен костюм забързано пристъпи към тримата Поло и се поклони няколко пъти.

— Ще ви заведе при господаря на господарите! — пропя той с меден глас, като не спираше да се кланя. — Той ви очаква.

Тримата Поло и монахът слязоха от конете и подадоха поводите на слугите, а приятелите скочиха от двуколката.

— Ще откараме животните ви и двуколката в конюшната — каза слугата.

Ким не пропусна да запомни къде ще откарат двуколката — без нея не можеха да се върнат обратно в Зибентан.

— Може би ханът ще ни помогне да открием нашите изчезнали спътници — каза Леон.

— Ако някой може да го направи, това със сигурност е той — съгласи се Ким.

Ситнейки пред тях, царедворецът в зелената дреха ги поведе към вътрешността на двореца.

Минаха през арки с червени фенери, през сводести галерии, украсени със скъпи дърворезби, прекосиха дворове с фонтани и изящни павилиони, около които се виеха пъстроцветни растения, пристъпваха по тераси, посипани с равен бял чакъл. След това минаха край езера с лотоси^[2] и широки клетки, в които наперено се разхождаха пауни. Вятърни звънчета потрепваха на лекия бриз.

Най-накрая пресякоха широк коридор, пълен с лакирани паравани с изображения на дракони и нефритени^[3] вази с уханни цветя.

Неочаквано коридорът се стесни и приятелите трябваше да се подредят в колона. Юлиан вървеше непосредствено зад царедвореца. Точно когато прекосяваше тесния участък, огромна сянка се хвърли към момчето. То ужасено изкрещя, а тигърът с рев скочи върху решетката, която ги разделяше. Пребледнял, Юлиан целият трепереше от ужас, без да може да пророни и дума.

— Господарят на всички господари обича дивите котки — невъзмутимо обясни царедворецът. — Понякога наистина са малко дивички, в името на Кьоке Тенгри. Но няма опасност да ви се случи нещо лошо. Решетката е достатъчно здрава.

Леон побутна Юлиан напред:

— Успокой се, просто далечен роднина на Кия, какво толкова!

— Да бе! — отвърна Юлиан, който бе успял да възвърне способността си да говори. Усещаше как сърцето му бие лудо. Хвърли изплашен поглед към тигъра, който втренчено го гледаше през решетките и облизваше огромната си муцуна. Юлиан едва успя да преглътне и отново тръгна.

Коридорът се разшири и ги отведе до огромна врата от злато. Върху нея бяха изсечени два тигъра, вкопчени в битка. Въръжени до зъби войници с исполински ръст стояха неподвижно отпред — личната охрана на хана.

— Това са покоите на хана — тихо обясни Марко Поло на децата.
— Отсега нататък ще говорите само ако ви попитат.

— Много добре казано — рече царедворецът с пронизителен фалцет.

Юлиан отново преглътна мъчително.

Царедворецът подвикна нещо на стражите и един от мускулестите мъже изчезна зад златната врата. След малко се върна и им направи знак да влязат.

— Не стъпвайте върху босога^[4] — предупреди ги Марко Поло.
— За това се полага смъртно наказание!

Приятелите кимнаха. Знаеха го още от първото си приключение в Монголия. Монголците вярват, че ще се случи голямо нещастие, ако някой стъпи върху прага.

— На колене! — беше следващата заповед на Марко Поло. — Сведете глави!

Приятелите послушно коленичиха върху пода от чисто злато. С ъгълчето на окото си Ким успя да забележи, че се намират в огромна зала. Чуваше се шуртене на вода.

— Добре, добре, изправете се! — прокънтя някакъв глас.

Приятелите бавно вдигнаха глави. Това, което видяха, спря дъха им. Навсякъде блестяха злато и скъпоценни камъни. Върху златния под имаше килими от фина коприна. Стените бяха тапицирани със скъпа виненочервена кожа. Върху кожата се виеха красиво изваяни клони, по които се поклащаха различни плодове. Ким се загледа в тях и с изумление видя, че плодовете са изработени от скъпоценни камъни. От многобройните фонтани в залата бликаха златисти струи. Тежки аромати на цветя се разнасяха от кристалните вази. Навсякъде имаше слуги, които смирено очакваха заповедите на хана.

В средата на залата върху изящен трон седеше самият Кубилай хан. Лицето му беше кръгло и набраздено от множество бръчки. Внушителни мустаци покриваха тънката му горна устна. Очите му изпитателно се впериха в гостите. На главата му имаше златна корона, прилична повече на шлем. В средата на короната проблясваше слънце, изработено от огромен рубин. Ханът носеше плащ от черна коприна със златни и сребърни бродерии, тесен колан, обшит с диаманти, и меки кожени ботуши. От двете му страни лежаха два леопарда, които

зорко наблюдаваха Кия със студен поглед. Тя обаче направи гърбица и тихичко изфуча. „Много смело от нейна страна“, помисли си Ким.

— Можете да говорите — великодушно разреши ханът и им направи знак да приближат.

Тримата Поло го поздравиха любезно и представиха монаха, Ким, Леон, Юлиан и Кия. След това разказаха за нападението. Ханът се ядоса и обеща да изпрати хора да търсят отвлечените.

— Който се е осмелил да вдигне ръка срещу гостите ми, ще заплати с живота си! — гневно отсече той. — Смятайте, че тези подлещи вече са мъртви. Ценку ще се погрижи за това, той е дясната ми ръка.

Ханът заповяда да извикат Ценку и го представи като министър по въпросите на вярата, правото и реда. Ценку, сериозен и сух мъж, се поклони.

— Добре е, че водите и монах — рече ханът. — А как стои въпросът с маслото?

Марко Поло извади изпод наметалото си малко шишенце и го подаде на хана.

— Благодаря! — зарадва се ханът. — Това е от огромно значение за мен, тъй като, както знаете, ценя високо вярата ви. Монахът ще разпространи посланието на вашия Бог сред народа ми. Идва време да се разделим с нашите безбройни божества и идоли.

— Господарю мой и господар на всички господари — намръщи се Ценку, — все пак нашите богове са тези, които така добре пазят властта ти.

— Да не искаш да кажеш, Ценку, че нямаше да се справя без подкрепата на боговете? — остро попита Кубилай хан.

Ценку сведе глава:

— Не, разбира се, че не, господарю на всички господари!

— Е, в такъв случай... — измърмори ханът, — скъпи мои гости, искам да науча повече за вашия всемогъщ Бог. Освен това съм и гладен. Искате ли да хапнете с мен?

— Разбира се! — радостно приеха тримата Поло.

Ханът отпрати снизходителен поглед към Ким, Леон и Юлиан:

— А малките ви слуги ще са много полезни в кухнята. Вървете при Болгара. Тя е най-добрата готвачка в империята и освен това е отлична познавачка на билките.

Кия отново изфуча и Ким ужасено затвори очи. Но ханът само смръщи чело и се заговори с възрастните по въпросите на вярата.

Един слуга заведе децата в кухнята — огромно помещение с множество огнища. Край тях сновяха тълпи от готвачи и приготвяха различни ястия. Наоколо се виеха кълба от пара и се чуваше цвърчене — нещо се вареше и пържеше. Слугата се запъти към една стройна жена с гарвановочерна коса и кехлибарени очи и тихо ѝ каза нещо. Тя кимна и усмихнато поздрави приятелите.

— Аз съм Болгара и командвам тук. А вие ще ми помагате, както разбирам — каза тя и посочи към една дълга маса, пред която стоеше момиче, горе-долу на техните години. — Това е дъщеря ми. Вухан, ела за малко!

Момичето се приближи. Имаше чип нос и красиви бадемови очи.

— Добре дошли! — поздрави ги то. — Елате да ми помогнете, трябва да нарежем гъбите.

Тримата приятели взеха ножове и започнаха да режат гъби, а Кия ги наблюдаваше с широко отворени очи. Вухан донесе малко риба от съседната маса и я сложи пред Кия. Котката доволно измяука.

Докато работеха, приятелите разказаха на момичето за отвличането.

— А тук има ли пазар за роби? — попита Леон.

— Има — отвърна Вухан. — В центъра на града е. Искате ли да отидете там?

— Няма да е зле — каза Леон. — Може би там ще открием следи от отвличения монах.

Вухан остави ножа:

— На ваше място щях сериозно да помисля, преди да отида на пазара за роби. Той е владение на Когатай. Много хора смятат, че Когатай е най-опасният мъж в града. И още нещо — ако стражите ви хванат да се разхождате след залез-слънце, ще ви ударят дванайсет тояги.

— Какво? — сепна се Юлиан.

Вухан кимна:

— Така е. Канбалик е красив град, но и много опасен. Не забравяйте за Когатай!

Леон замислено разреза една гъба. Независимо че е опасно, трябва да стигнат до пазара за роби. Къде на друго място може да са

Франческо и Куорчи?

[1] шамшир — крива сабя, подходяща както за сечене, така и за мушкане, използвана от азиатските народи през Средновековието. — Б.пр. ↑

[2] лотос — водно растение с големи листа и цветове, подобни на лилията, но за разлика от лилията те могат да имат различен цвят. Китайците ценели лотоса особено високо и го почитали като свещено растение, символ на чистота и целомъдрие, плодородие и свята сила. — Б.пр. ↑

[3] нефрит — скъпоценен камък със зеленикав цвят, особено ценен в бижутерията. — Б.пр. ↑

[4] босог — праг. Съгласно вярванията на монголите домашните богове живеят в прага на къщата и затова върху него не бива да се стъпва. — Б.пр. ↑

ПАЗАРЪТ ЗА РОБИ

Юлиан, Ким, Леон и Кия прекараха нощта в скромна, но чиста стаичка в пристройките за слугите.

Вухан събуди приятелите още по изгрев-слънце:

— Хайде, ставайте! — бодро извика тя. — Чака ни работа!

Приятелите тръгнаха след нея към кухнята, като едва скриваха прозевките си. Пригответе закуска за тримата Поло и след малко тичаха с пълни подноси към търговците от далечна Венеция.

— Обичам да ми носят закуска в стаята! — очевидно гладен, Марко Поло направо се нахвърли върху храната. По всичко изглеждаше, че е пълен с енергия.

— В града има пазар за роби, управлява го някой си Когатай! — каза Леон. — Много е вероятно отвлечените да са там. Какво ще кажете, може би няма да е зле да се поогледаме?

— Превъзходна идея! — похвали го Марко Поло, като не спираше да дъвче. — Тръгваме веднага след закуска.

— Може ли да дойдем и ние?

Търговецът изненадано погледна Леон. Лицето му помръкна:

— Моля ви! — каза Леон, преди Марко Поло да е успял да каже „не“. — Все пак ние научихме за това.

Марко Поло се усмихна:

— Харесвате ми, защото не си оставяте магарето в калта. Е, от мен да мине, може да дойдете.

Приятелите се втурнаха към кухнята, за да се обадят.

— Добре — каза Болгара. — Но към обяд да сте тук. Ще ми е нужна работна ръка.

Половин час по-късно приятелите излязоха от двореца заедно с Марко Поло. Едно дете им показва накъде да вървят. Малката групичка се озова в мрежа от къси и тесни преплетени улички. Почти на всеки ъгъл имаше гостилница, където се предлагаша евтини ястия — юфка и ориз с много чесън и джинджифил, които клиентите ядяха с дървени пръчици. Разнасяше се аромат на риба и масло, на сладки тежки

парфюми, а от една пагода^[1] идваше аромат на тамян. Ездачи, яхнали късокраки коне, търговци с двуколки и носачи с носилки си пробиваха път през навалищата.

— Вижте, има дори чистачи! — възкликна изненадано Ким.

И наистина, приятелите често мярваха чистачи, които събираха боклуците от улиците.

Марко Поло крачеше начело. Той често спираше пред разни сергии и разглеждаше стоките. Но явно нищо не му хареса.

Уличките ставаха все по-тесни, а тълпата — все по-многолюдна.

Стигнаха до квартал, където вече не се срещаха чистачи. Къщите бяха бедни, най-често прости дървени бараки. Приятелите усещаха върху себе си погледи, пълни с подозрение. Кия беше нащрек — ушите ѝ бяха наострени, а очите — широко отворени.

На Леон не му убягна, че един дрипав мъж оглежда добре облечения Марко Поло.

— Дали не е по-добре да се връщаме в двореца? — попита разтревожено момчето. — Тук сигурно е пълно с крадци...

— И аз така мисля. Но нали все пак не съм сам. Нося ето това със себе си — отвърна Марко Поло и посочи към колана, на който висеше дълга кама. — Ако искаш да правиш търговия, трябва да си подготвен за всякакви изненади.

Юлиан преглътна притеснено:

— Мислех, че търсим двамата отвлечени.

Марко Поло се усмихна хладно:

— Това също, но едното не пречи на другото...

Юлиан замълча.

Марко Поло попита една млада жена за Когатай. Жената повдигна високо вежди и посочи към някаква постройка, която изглеждаше значително по-добре от останалите. Двама мъже стояха пред входа и гледаха мрачно приятелите.

Без да се впечатли ни най-малко от това, Марко Поло невъзмутимо тръгна към мъжете и ги заговори. Стражите кимнаха и посочиха към вътрешността на къщата. Марко Поло даде знак на Юлиан, Ким и Леон да го последват.

Минаха през дълъг коридор и стигнаха до хладно сенчесто помещение. Върху леглото се беше излегнал едър пълен мъж. Той

изпитателно измери приятелите с изпъкналите си очи. До него имаше чаша с ча^[2], от която се вдигаше пара.

Марко Поло се представи.

— Добре дошъл, търговец от Венеция — каза Когатай. — Какво предлагаш? Децата и котката ли?

Кия направи гърбица и изсъска.

— Мога да купя децата — безстрастно отбеляза Когатай. — Колко искаш?

Приятелите ужасено се спогледаха.

Марко Поло изобрази нещо като усмивка:

— Те не са за продан. Искам да те питам обаче, дали не знаеш нещо за двама мъже, които снощи са прекосявали пустинята. Носи се мъква, че вероятно си ги намерил и сега искаш да ги продадеш. Става въпрос за един монах от моята страна и за един търговец на име Куорчи.

Когатай поглади огромния си корем:

— Хората, които го твърдят, заслужават да им отрежа езиците! Не съм чувал нищо за тези мъже.

— Така ли, сигурен ли си? — повторно попита Марко Поло.

— Искаш да ме обидиш ли? — избухна Когатай. След това щракна с пръсти и сякаш изпод земята пред тях изникнаха четирима мъже с дълги саби.

Марко Поло вдигна ръце за помирение:

— Разбира се, че не искам, но ти си изключително влиятелен човек, Когатай, и знаеш какво става наоколо...

Търговецът на роби пренебрежително махна с ръка:

— Спести си това. Поло. Искаш ли да търгуваш или не?

— Да — за изненада на приятелите отвърна Марко Поло. — Търся скъпоценни камъни и предлагам за тях шафран.

— Шафран ли? Много добре, в името на Кьоке Тенгри! Всички са полудели по него — алчно каза Когатай. — В момента не мога да ти предложа скъпоценни камъни, но имам най-фина коприна и млади роби.

— Не се интересувам от коприна, търся скъпоценни камъни — повтори Марко Поло. — Може би ще успеем да се договорим някой друг път. Ще ме намериш в двореца на хана.

С тези думи венецианецът си тръгна. Приятелите го последваха и си отдъхнаха с облекчение, когато никой не им препречи пътя.

— Ужасно е, че Марко Поло иска да търгува с този подлец — тихо прошепна Ким, когато излязоха навън. — Не вярвам на Когатай. Той със сигурност знае къде са Франческо и Куорчи.

Приятелите последваха Марко Поло и скоро стигнаха до огромен шумен пазар. Търговци предлагаха кожи и най-вече коприна. Около един разказвач на приказки, който с широки жестове обясняваше приключенията на омагьосания дракон, се бе събрала огромна тълпа. Приятелите се заслушаха за момент и изгубиха от поглед Марко Поло.

— Ами сега? — попита Ким и взе Кия на ръце.

— Ще го търсим — отвърна Юлиан. — А ако не го намерим, ще се върнем в двореца.

Тримата се заоглеждаха, но не видяха Марко Поло. Вместо това видяха друг свой познайник — монаха Анджелио, който оживено разговаряше с някакъв търговец. Очевидно искаше да купи нещо, тъй като отнякъде в ръцете му се появиха банкноти.

— Странно — учуди се Леон. — Мислех, че монасите не разполагат с пари. Нали служат единствено на Бога и не се интересуват от материални неща...

Ким се засмя:

— Може да го попитаме. Банкнотите мигновено изчезнаха, когато Анджелио ги зърна.

— Добър ден — поздрави ги той. — Какви красиви платове, нали?

— О, да — отвърна Ким. — Кой цвят си избрахте?

— Да избира? Какво говорите? — отрече монахът. — Аз съм божи служител и расото ми стига напълно. Освен това нямам пари.

— Аааа, тааааааа ли? — каза Ким, като нарочно разтягаше думите.

— Да, така! А сега трябва да тръгвам — каза Анджелио и измъчено се усмихна. После потъна в тълпата.

— Защо ни излъга? — запита Юлиан. — Нещо не е наред...

— Вижте! — викна Ким в този момент. — На онази сергия виси едно расо!

Приятелите трепнаха. Расото досущ приличаше на това, което носеше Франческо.

Децата се приближиха до сергията и започнаха да разглеждат расото, сякаш искаха да го купят. Една не особено сведуща в търговските дела продавачка не им обърна внимание и продължи да си говори с някаква жена.

Внезапно Ким отвори широко очи:

— Това наистина е расото на Франческо. Тук са избродирани инициалите му. Я, нещо изшумоля.

Момичето се взря по-внимателно. Подгъвът на левия ръкав беше разпорен. Ким се озърна и се увери, че продавачката не ги гледа, а продължава да бърби. Ким бързо посегна към хастара на расото, ръцете ѝ напипаха нещо твърдо. Ким го издърпа — оказа се дребна монета.

[1] пагода — будистка религиозна сграда, подобна на многоетажна кула с характерни, извити в краищата покриви на всеки етаж. — Б.пр. ↑

[2] ча — чай, който в Китай и Монголия се отглежда от II хил.пр.н.е. С течение на времето приготвянето му в Китай се превръща в изкуство. — Б.пр. ↑

КЛОПКАТА

— Горките бедни монаси! — промърмори Ким с ирония. — И Анджели, и Франческо разполагат с пари...

— И сигурно затова Франческо е бил отвлечен. Похитителите са знаели, че има много пари — предположи Юлиан. — Открили са скривалището в подгъва на расото, но вероятно не са видели тази монета.

Ким кимна:

— Сега е моментът да намерим Марко Поло. Това ще го заинтригува!

След половин час късметът им проработи и те откриха венецианеца в една гостилница. До него седеше Анджели и унищожаваше порция юфка.

— Къде изчезнахте? — зарадва се Марко Поло, като видя децата.

Ким, Леон И Юлиан разказаха, че са намерили расото. Споменаха и за намерените в расото пари.

Марко Поло повдигна вежди:

— Пари? Това е странно...

Той веднага се упъти към сергията, на която се продаваше расото, и заговори жената. Тя обясни, че купила расото тази сутрин от някакъв пътуващ търговец. Нямаше представа къде е той. Внезапно в очите ѝ проблесна страх. Погледът ѝ се прикова в една точка зад гърба на приятелите. Ким, Леон И Юлиан се обърнаха. Около тях се бяха наредили десетина тежковъоръжени мъже и Когатай.

— Какво става тук? — просъска Когатай. — Отново задавате въпроси, вместо да търгувате?

Той щракна с пръсти и мъжете изтеглиха саби.

Приятелите неволно се притиснаха един в друг.

— Всичко е наред! — отвърна Марко Поло, в гласа му нямаше и следа от уплаха.

— Надявам се да е така, чужденецо, и не забравяй, че не си безсмъртен! — изрече заплашително Когатай.

— Аз се ползвам със защитата на хана! — отвърна хладно Марко Поло.

Когатай се усмихна криво:

— В неговия дворец може би, само че тук се разпореждам аз! И аз решавам кой ще живее и кой ще умре. Разбра ли?

Марко Поло кимна. След това мина покрай въоръжените мъже, сякаш изобщо не съществуват. Децата и монахът го последваха.

Юлиан изплашено хвърли поглед назад, Когатай и хората му ги наблюдаваха мрачно, но не посегнаха към оръжията.

— Ами сега? — попита Юлиан. — В двореца ли се връщаме?

— Не — отвърна Марко Поло. — Първо искам да потърся скъпоценни камъни.

Децата последваха търговеца и монаха с въздишка.

— Когатай със сигурност има пръст в отвличането — прошепна Леон. — Той...

— Какво има?

— Не съм сигурен, но ми се стори, че видях Куорчи — прошепна Юлиан.

— Какво, какво?

— Да, ето там, отпред! Само че вече не го виждам.

— Припознал си се — каза Юлиан.

Леон сви рамене, но остана нащрек. В следващия момент отново му се стори, че вижда дребната фигура на Куорчи. Обаче и този път мъжът обърна гръб и момчето не можа да го разгледа добре. Няма съмнение, че наоколо витае заплахата. Когатай и мъжете му отново се появиха.

— По петите ни са! — извика Ким и в гласа ѝ се долови паника.

— Възможно е — отвърна Марко Поло. — Но Когатай няма да посмее да ни нападне.

— Да се надяваме... — промълви Ким.

— О, каква великолепна пагода — обади се Анджелино и посочи към една шестетажна постройка. — Искам да я разгледам отблизо.

Юлиан се запали от идеята и попита:

— Може ли и ние да дойдем с теб?

— В никакъв случай — отвърна Анджелино. — Само ще ми пречите. Отивам сам. Или искаш да дойдеш и ти, Марко?

— Не, ще потърся някой търговец на скъпоценни камъни — отвърна Марко Поло и се запъти към едно магазинче, докато приятелите нерешително запристъпваха на място.

Юлиан предизвикателно скръсти ръце пред гърдите си:

— Анджело няма никакво право да ни забранява да ходим там.

— И аз мисля така — отвърна Ким. — Ще почакаме още една минута и влизаме.

Приятелите не сваляха поглед от пагодата. Тя приличаше на многоетажна кула, висока около двайсет метра. Основата ѝ беше каменна, а етажите — от тъмно дърво. Всеки етаж завършваше със силно издадени и извити нагоре стрехи, подобни на разперени крила. На покрива имаше малка кръгла куличка с остър връх, който сякаш се забиваше в мътно синьото небе над Канбалик.

— Прилича на коледно дърво — каза тихо Ким.

Леон се засмя:

— Имаш право. Освен това също е свързана с религията. Как мислиш, Юлиан?

Юлиан кимна:

— Вътре със сигурност има изображения и статуи на Буда. Всъщност Канбалик е древен китайски, а не монголски град. Кубилай хан просто го е завладял. А повечето китайци вярват в Буда... Една минута вече мина, можем да влизаме.

Приятелите се озоваха в квадратно, потънало в приятен сумрак помещение. Наоколо горяха множество свещи. Нашите детективи се скриха зад три огромни тумбести вази, за да не ги види Анджело, и предпазливо занадничаха от скривалището си. Върху подиум в средата на помещението се извисяваше великолепен златен Буда, ведро усмихнат, пред него стоеше Анджело, свел глава и потънал в благоговейно мълчание.

В същия момент се чу шум и Юлиан се огледа. Шумът идваше отдясно, а там беше доста тъмно. Някаква приведена сянка се стрелна покрай стената и изчезна. Юлиан искаше да я покаже на Ким и Леон, но на срещуположната страна се мярна друга сянка, следвана от още няколко. Юлиан настръхна — сенките бяха забулени и в ръцете си държаха ками! Те се приближаваха зад гърба на монаха, който продължаваше да съзерцава Буда.

Преди Юлиан да успее да го предупреди, маскираните се нахвърлиха върху Анджели. Един от нападателите запуши устата му, а друг опря кама в гърлото му. Маскираните повалиха Анджели на земята и го помъкнаха към задния изход. Отвън ги чакаха коне. Похитителите хвърлиха Анджели като вързоп върху гърба на един кон и препуснаха по улицата.

— След тях! — извика Юлиан. — Трябва да разберем накъде тръгнаха.

Приятелите се втурнаха след похитителите, които бясно препускаха през тълпата. Никой не направи опит да ги спре. Приятелите тичаха след тях колкото им държаха силите, но разстоянието помежду им ставаше все по-голямо. Децата едва дишаха, а краката им не ги слушаха. Най-накрая се отказаха.

— Всичко беше напразно! — Ким, останала без дъх, се опря на оградата на някаква къща.

— Това със сигурност е дело на Когатай, проклетия търговец на хора! — яростно извика Юлиан. — Трябва веднага да намерим Марко Поло и да отидем при хана!

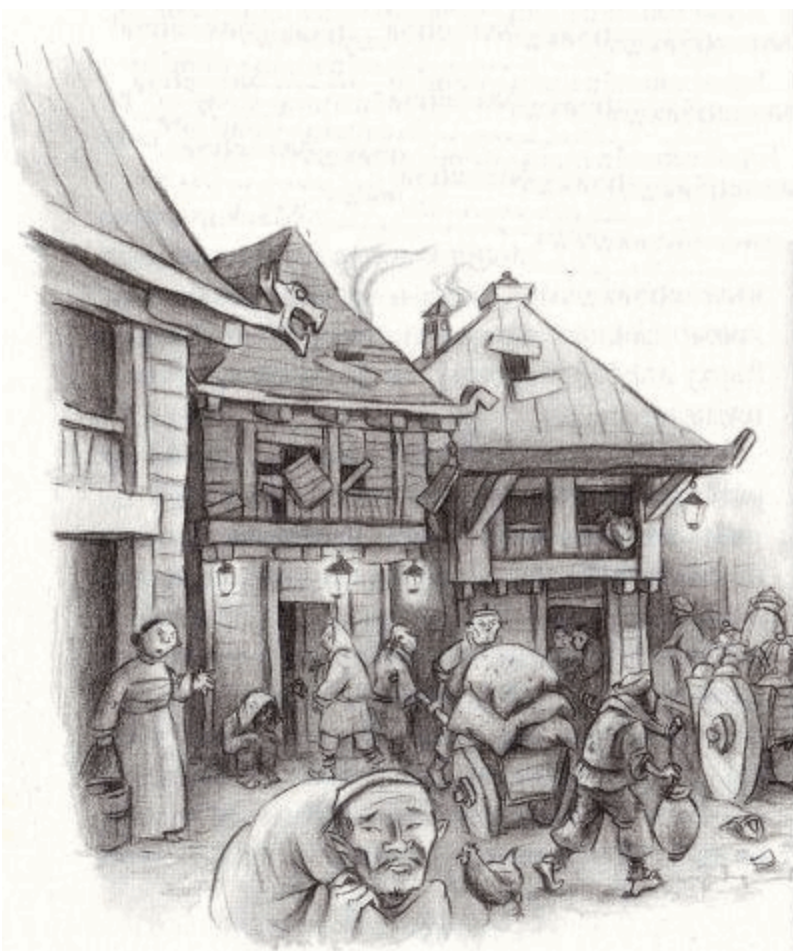
В този момент котката енергично измяука. Приятелите погледнаха към нея:

— Възражения ли имаш? — попита Ким.

Котката я побутна и затича към някакъв кладенец, скочи върху него и се загледа в една точка. Приятелите проследиха погледа ѝ.

— Знаех си! — викна Леон. — Куорчи е там!

И Леон посочи към една ковачница.

Куорчи ги забележа, когато бяха само на десетина крачки от него. Очите му се разшириха, той се обърна и побягна, като умело си пробиваше път през тълпата. Но приятелите го следваха по петите и

видяха как влиза в една странноприемница. Пред нея се мотаеха двама бродяги, единият се усмихна на Ким с беззъбата си уста и ѝ махна.

— По-добре да не влизаме — извика Юлиан.

— Защо Куорчи побягна, щом ни видя?

Неприятно прозрение завладя Ким:

— Може би самият той е един от похитителите — прошепна тя.
— И е завел малкия ни керван при тях. След това се е оставил да го отвлекат, за да избегне подозренията. Може би още в кервансарая е успял да разбере, че нашите двама монаси съвсем не са толкова бедни, за колкото се представят.

ЛОВЦИ В НОЩТА

Децата се върнаха при пагодата и скоро откриха Марко Поло при един търговец на бижута. Разказаха му за случилото се и венецианецът набързо се сбогува с търговеца. Всички заедно се упътиха към двореца.

Монголският владетел ги прие незабавно и лицето му се свъси, когато чу разказа им.

— Това вече преля чашата! — кресна Кубилай хан, извика началника на стражата и му заповяда да претърси града и да открие Анджело. Заповяда също така да бъде заловен и Куорчи, който се криеше в странноприемницата.

— За коя странноприемница става дума? — поиска да разбере ханът.

Ким, Леон И Юлиан му обясниха, доколкото можеха, но описанията им не бяха много точни, а улиците нямаха имена.

— Хм, надявам се, че войниците ми ще намерят къщата — мрачно промълви ханът. — Куорчи ще ни каже къде са двамата монаси. Ще ги отървем от лапите на похитителите, кълна се!

След това ханът отправи ведър поглед към Марко Поло:

— Надявам се, независимо от всичко, ти, Матео и Николо да сте мои гости тази вечер. Ще заповядам да приготвят нещо специално във ваша чест.

Марко Поло се поклони:

— С удоволствие, повелителю!

Изпратиха приятелите в кухнята и те разказаха за случилото се на Вухан и Болгара. Двете бяха също толкова потресени, колкото и ханът.

В следващите няколко часа децата носеха дърва, режеха зеленчуци и вършеха всичко, което бе необходимо.

Привечер новината, че монахът не е открит и че Куорчи не е заловен, обиколи двореца. Войниците бяха обърнали доста странноприемници с главата надолу, но от Куорчи нямало и следа.

— Вероятно Куорчи е видял приближаването на войниците и е успял да се скрие — предположи Ким. — Или войниците са претърсили не тази странноприемница, която трябва. Хайде тази нощ сами да ги потърсим!

— Но нали е забранено да се излиза нощем из града! — намеси с Юлиан.

— И какво от това? Просто трябва да сме по-внимателни — разсея опасенията му Ким.

Вечерята в голямата зала на двореца започна с настъпването на нощта. Когато приятелите, натоварени с подноси, пристъпиха в залата, едва не изтърваха ястията. Залата беше приказно красива. Стените ѝ бяха тапицирани със златисто кадифе и украсени с копринени килими с ловни сцени. Колони с чудни дърворезби подпираха таван от скъп махагон. По колоните проблясваха скъпоценни камъни, един от друг по-ослепителни. В тавана бяха инкрустирани златни мозайки, искрящи като звездно небе. Факлите хвърляха трепкащи отблясъци по стените.

Ханът седеше начело на огромната трапеза. До него беше Ценку, министърът му, а тримата Поло заемаха почетни места, близо до владетеля. На друга маса седяха още гости, по скъпите им одежди не беше трудно да се заключи, че са висши сановници.

С приведени глави приятелите сервираха пълнени пъдпъдъци и гълъби. Гостите изобщо не обръщаха внимание на малките слуги.

„Какви високомерни хора“, помисли Ким, но успя да се сдържи и не каза нищо. Заслуша се в разговорите на Кубилай хан и гостите. Леон И Юлиан тръгнаха към кухнята.

— Покорил си този град, но не си го разрушил — обърна се Марко Поло към хана. — Избрал си да управляваш с добро. Защо?

Ханът отпи глътка саке и отвърна:

— Това не отговаря напълно на истината, приятелю. Когато от мен се изисква да си послужа с оръжие, не се колебая да го направя. Но смятам за по-умно да не притискам прекалено много покорения противник. Когато тъпчеш победения и му отнемаш всичко, рано или късно, той се надига срещу теб. А въстанията носят само ядове.

— Много мъдро, хане — отбеляза Марко Поло, истински впечатлен. — Сигурно затова навсякъде има пагоди със статуи на

Буда?

— Да, за съжаление — извика Ценку. — Но нашите богове са единствените истински богове!

— Замълчи! — викна ханът. — Разбира се, че ги оставям да се молят на боговете си. Така изобщо не забелязват, че властвам над тях.

Марко Поло се засмя:

— Не е зле... — каза той и извади изпод ризата си малка книга и я подаде на хана. — Исках да ти покажа нещо.

— Какво е това?

— Наричаме го Библия — обясни Марко Поло. — В тази книга са изложени законите и историята на християнството. Ханът изненадано вдигна вежди:

— Цялата ви религия се побира в една малка книжка? Трябва да е изключително ценна.

— Така е — съгласи се Марко Поло.

Ханът и Ценку внимателно заразглеждаха Библията. Никой не обръщаше внимание на Ким, така че тя успя да чуе и да види всичко.

— Дойде ми една идея — каза внезапно Кубилай хан. — Ще поемеш ли ролята на монасите, в случай че са мъртви, и ще се заемеш ли със задачата да разпространяваш словото на твоя бог в страната ми?

— Аз не съм монах, благородни хане.

— Но ти притежаваш тази книга, значи можеш да го направиш.

Ким видя, че Марко Поло се поколеба.

— Можеш да обвържеш тази задача с търговията си — опита да го изкуши ханът. — Ще имам грижата да бъдеш добре охраняван, докато обикаляш империята ми. Ще разпространяваш словото на твоя бог и същевременно ще можеш да купуваш скъпоценни камъни.

Докато прибираше Библията, на лицето на Марко Поло заигра усмивка:

— Това също е много мъдро. Приемам тази задача като изключителна чест.

Ким тихо се промъкна в кухнята:

— Къде изчезна? — попита я Юлиан.

— Слушах какво си говорят на масата — отвърна Ким и разказа какво е чула.

— Марко Поло е търговец до мозъка на костите си — заключи Леон, който не беше особено учуден.

Когато нощта се спусна над Канбалик, приятелите се промъкнаха в обора при двуколката на Поло. Там намериха онова, което им трябваше — въже. След това се втурнаха към стената. Когато се увериха, че никой не ги вижда, Ким се покатери върху раменете на Леон, завързана като алпинист с въжето. Преметна въжето около зъберите на стената, изкатери се горе и провери дали въжето е здраво закрепено. След нея се изкатери Юлиан, а накрая и Леон, който носеше Кия. Прехвърлиха въжето от другата страна на стената и се спуснаха по него. Така тайно се измъкнаха от двореца.

— Дано успеем да намерим онази странноприемница — прошепна Ким и в този момент видя как Кия хукна напред.

— Май вече имаме един проблем по-малко! — засмя се Ким.

— Може и така да е, обаче нощната стража не е за пренебрегване. Не забравяйте двайсетте удара с пръчка — напомни Юлиан.

Леон сложи пръст върху устните си:

— Да спрем с приказките и да потърсим Куорчи!

И децата потънаха в тъмнината.

Бледата луна, увиснала на небето, осветяваше всичко с млечнобяла светлина и приятелите се криеха в сенките на къщите. В някои прозорци проблясваше светлина, но по улиците не се мяркаше жива душа. От време на време притичваше някоя котка, Кия обаче не проявяваше интерес към тях, защото водеше Ким, Леон и Юлиан към пагодата, където отвякоха Анджели. После пое по една криволичеща уличка и скоро се озоваха пред странноприемницата, която търсеха.

— Без теб сме загубени! — прошепна Ким на котката.

Кия доволно измяука.

— Още не са угасили светлините. Как мислите? Да влизаме ли? — попита Леон.

— Разбира се! — отвърна Ким, сякаш се разбираше от само себе си.

— Ами добре — съгласи се и Юлиан. Свещите в странноприемницата хвърляха мътна светлина. Едва половината от грубо скованите дървени маси бяха заети. Мъжете пиеха или играеха

на зарове. Няколко от тях хвърлиха подозрителни погледи към децата, които се заоглеждаха неуверено.

— Ето го! — едва доловимо прошепна Ким. — Най-отзад вляво!

И наистина, Куорчи седеше сам с чаша пред себе си. В същия момент мъжът вдигна глава и позна децата. Мигновено скочи и хвърли бърз поглед към вратата.

— Иска да духне! — каза Юлиан.

Но Куорчи реши друго. Седна отново и надяна на лицето си фалшива усмивка. Приятелите се поколебаха.

— Да отидем ли при него? — попита Юлиан.

— Да — отвърна Леон. — Кръчмата е пълна с хора и няма как да ни нападне. Има много свидетели.

Юлиан, Ким и Леон се настаниха с разтуптени сърца на масата на Куорчи.

— Здравсти, Куорчи — поздрави го Ким. — Стражите в двореца те търсят навсякъде.

Куорчи нервно си играеше с чашата:

— Така ли? И защо?

— Много добре знаеш защо — отвърна Ким. — Ханът иска да знае къде са монасите. Теб те отвлякоха заедно с Франческо. Монахът изчезна, но ти си тук, а не е ли странно...

— Нямам нищо общо с тази работа — заяви Куорчи. — Само че не съм сигурен дали изобщо трябва да ви казвам каквото и да било. Какво всъщност си въобразявате? Какво сте намислили?

Ким се надигна:

— В такъв случай ще известим хана.

Куорчи хвана Ким за рамото и я накара отново да седне на мястото си.

— Не така, момиче, по-спокойно! — каза той, като се оглеждаше нервно. — Нямам какво да кажа на хана, защото нищо не знам!

— Какво стана по време на бурята, кой ви отвлече?

Куорчи вдигна рамене:

— Не знам, кълна се. Похитителите бяха маскирани. Замъкнаха ни в някаква сграда и ни ограбиха. Предполагам, че са продали монаха като роб.

Ким не изглеждаше много убедена:

— А ти? Ти защо си на свобода?

— Погледни ме — отвърна Куорчи. — Аз съм стар и слаб и за мен няма да получат много. Похитителите ме прогониха. Не видях лицата им, така че са сигурни, че няма да ги разпозная. А сега съм тук, защото търся други търговци, с които да пътувам. В група се пътува по-сигурно.

Ким погледна към приятелите си. Може ли да се вярва на Куорчи? Леон и Юлиан не изглеждаха убедени. Ким се замисли — историята звучеше доста убедително, а и нямаха доказателства, че лъже. Само че разказът му не им помагаше. Трябва им отправна точка, за да продължат с издирването на монасите.

— Как изглеждаше къщата, в която ви отведоха? — попита Ким.

Куорчи бързо отпи от чашата си:

— Нямам представа. Завързаха ни очите и натовариха багажа на двуколка. Когато двуколката спря, чух удари на чук, значи наблизко е имало ковачница. Освен това чух гласа на един търговец, който предлагаше сладкиши.

Ким сбърчи чело. И това е нещо!

— И какво още? — притисна го тя.

— Ами — продължи Куорчи. — Измъкнаха ни от двуколката и ни хвърлиха в къщата...

— Откъде знаеш? — прекъсна го момичето. — Нали очите ти са били вързани!

— Така беше, но превръзката се разхлаби малко. Видях също, че вратата на къщата е украсена с ездач с корона, който носи лък и стрела. После ми стегнаха превръзката и отново престанах да виждам. Наистина не знам нищо повече...

Ким погледна към приятелите си и те ѝ кимнаха.

— Е, добре — каза тя, — нямаме друг избор, освен да ти повярваме.

Куорчи лицемерно се усмихна:

— Нищо друго не ви остава.

Приятелите си тръгнаха, без да се сбогуват.

— Поне имаме представа къде може да са похитените монаси — каза Ким.

— Сигурно отдавна са продадени като роби — отвърна Юлиан.

— Като спомена роби — подхвърли Ким, — мисля, че Когатай, търговецът на роби, е свързан с всичко това. Славата му се носи из

целия град. Къщата, за която говори Куорчи, вероятно е неговата. Няма да се учудя, ако крие монасите там. Трябва внимателно да го наблюдаваме. Може би ще намерим...

— Тихо, тихо! — прекъсна я Леон. — Чувам гласове. Това са стражите!

И с един скок момчето се озова зад кладенеца. Ким, Юлиан и Кия светкавично го последваха.

Точно в този момент на ъгъла на уличката се появи отряд войници, водени от офицер с исполински ръст.

— Спрете! — заповяда исполинът. — Май чух детски гласове. Някой е нарушил забраната и се разхожда нощем по улиците.

Приятелите онемяха.

— Претърсете площада! — разпореди офицерът. — Разпръснете се!

— По-добре и ние да се разпръснем. Хайде, давайте! — прошепна Леон и приятелите се втурнаха да бягат, преди войниците да са стигнали кладенеца.

— След тях! — изрева офицерът.

Юлиан, Ким и Леон хукнаха, колкото им държат краката. Войниците обаче бяха по петите им! Приятелите имаха около стотина метра преднина. Трябва да предприемат нещо, преди да са ги пипнали! Иначе двайсетте тояги не им мърдаха, при това двайсет на човек!

Децата кривнаха в малка уличка с надеждата, че ще се отскубнат от преследвачите. Но щом свиха зад ъгъла, се заковаха на място. Пред тях се издигаше стена. Бяха в задънена улица.

— Да се връщаме! — извика Юлиан.

— Почакай малко! — спря го Леон и надзърна иззад ъгъла. — Ужас! Двама войници идват насам!

В очите на Юлиан се четеше страх:

— Ами сега?

— Да направим разбойническа стълба, бързо! — извика Леон на приятелите си, които бяха замръзнали от страх. Момчето бързо опря гръб в стената. Ким стъпи върху преплетените му длани, той я повдигна и в следващия миг тя вече беше върху стената. Юлиан и Кия ги последваха.

— А сега ти! — извика Ким на Леон и се наведе надолу.

— Ето ги! Пипнахме ги! — отекна дрезгав глас.

Приятелите с ужас разбраха, че са открити. Леон протегна ръце и с общи усилия децата го изтеглиха при себе си. Съвсем навреме, защото първият войник вече беше на няколко метра. Децата скочиха от другата страна на стената и се озоваха в лабиринт от улички. С помощта на Кия успяха да намерят пътя към двореца. Въжето си висеше на стената и те незабелязано успяха да се върнат в стаята. Леон и Юлиан уморено се тръшнаха на леглата си. Само Ким остана будна още известно време. Замислено си играеше с красивата верижка, която ѝ подари Марко Поло. Тази нощ определено им провървя. Вероятно верижката ѝ носи късмет. Ким здраво я стисна в ръката си.

ОТРОВА ВЪВ ВИНОТО

Приятелите спаха непробудно чак до сутринта, когато ги събуди Вухан. Олекна им, че никой не е разбрал за среднощната им разходка. В кухнята на двореца ги затрупаха с работа. Болгара им даваше задача след задача, така че нямаха възможност да излязат и да се заемат с разследването.

Вечерта щеше да има пищна вечеря за двеста души.

— Тук празнуват, кажи-речи, всеки ден — изохка Леон. — Нищо чудно, че в кухнята винаги е толкова напрегнато...

Болгара подготвяше меню от осем блюда с многобройни предястия и десерти.

— Основното ястие ще бъде агнешко печено в сос от кобилешко мляко с много подправки — съобщи тя сияеща.

Малко след това приятелите носеха ястията, свели глави, както беше прието тук. Не им убягна от вниманието, че тримата Поло също бяха на празничната вечеря и седяха съвсем близо до Кубилай хан и Ценку.

По време на вечерята, под ритмичните удари на тимпан на сцената излязоха танцьорки в прозрачни одежди. Акробати и жонгльори демонстрираха уменията си.

Изведнъж се разнесе вик:

— Лекар, бързо!

Приятелите, които точно в този момент разчистваха една маса, видяха, че Матео Поло беше скочил и отчаяно махаше с ръце.

— Марко Поло е припаднал! — извика Леон.

Приятелите се затичаха към масата, където се бяха скупчили доста от гостите.

— Къде е лекарят? — прозвуча режещият глас на Кубилай хан. Могъщият владетел искаше лично да се погрижи за госта си.

Лицето на Марко Поло беше пепелявосиво, по челото му блестяха капчици пот.

— Отровен е! — изкрещя баща му. — Имало е отрова във виното! Видях много добре. Марко отпи от чашата си, а след това припадна!

Разнесе се глъчка.

С гневен жест ханът даде знак всички да млъкнат. Един лекар дотича и измери пулса на Марко Поло. След това разпореди търговецът да бъде откаран в лечебницата.

— Да не повярваш! Опит за убийство, при това под носа ми! — не можеше да се успокои ханът.

— В това може да е замесен само един човек, благородни хане — каза Ценку.

— Така ли? — раздразнено попита ханът.

— Този, който е приготвял ястията и напитките — продължи Ценку. — Смятам, че трябва да заповядате да извикат Болгара.

— Доведете я! — изръмжа ханът.

— Болгара ли? — ужасено извика Ким. — Защо ѝ е притрябвало на Болгара да трови Марко Поло? Не го вярвам!

Две минути по-късно стражите доведоха Болгара. Вухан не се откъсваше от майка си и двете се хвърлиха в нозете на хана.

— Умолявам те, господарю на всички господари, повярвай ми! — отчаяно мълвеше Болгара. — Нямам нищо общо с това!

— Но виното е било отровено в кухнята ти! — викна ядосано ханът. — Ти лично отговаряш за всичко, което се случва там. И ще заплатиш за това с живота си, Болгара!

В очите на готвачката се появиха сълзи:

— Не бях аз! Повярвайте ми!

— Как ли пък не! — викна Ценку. — Сигурно са ти дали пари или накити! — и министърът скочи, дръпна Болгара и претърси дрехите ѝ.

— Какво е това? — извика той и триумфално показва няколко къса злато. — Това е било възнаграждението ти! Готвачка като теб няма откъде да има такова богатство.

— Това... това не е мое! — изумено заекна Болгара.

— Не лъжи! — кресна ѝ Кубилай хан. След това направи знак на стражите. — Хвърлете я в тъмницата!

Малко по-късно приятелите отидоха в кухнята, за да успокоят Вухан:

— Ще открием истинските виновници — обеща ѝ Ким. — Ясно е, че не е майка ти.

— Може би ще успеем да докажем невинността ѝ — изхлипа Вухан. — А трябва да спасим и Марко Поло. Лекарят едва ли ще се

справи, но някой от праховете на майка ми със сигурност ще му помогне. Елате с мен!

Вухан ги поведе към една стаичка до кухнята, където пазеха подправки и билки. Погледът ѝ се плъзна по лавиците и след минута тя издърпа малък глинен съд.

— Ето това ще му се отрази добре — каза момичето.

— Какво е това? — попита Юлиан.

— Знам само, че вътре има копър, анасон и джинджифил. Майка ми го използва веднъж, когато баща ми беше болен. Подейства много добре, а аз внимателно наблюдавах — обясни Вухан и пъкна съда в ръцете на Юлиан. — Занеси го на Марко Поло, разтвори праха във вода и му дай да пие от него.

След това Вухан им обясни къде е лечебницата. Ким, Леон и Юлиан мигновено се отправиха натам. Само че пред вратата на стаята на Марко Поло стоеше войник и не искаше да ги пусне вътре.

— Ако Марко Поло е в съзнание, кажи му, моля, че приятелите му от кервансарая са тук — помоли го Ким.

Войникът неохотно се съгласи и влезе в стаята. След минута се появи отново и им махна да влязат.

Марко Поло лежеше на леглото и изглеждаше ужасно. С огромно усилие той вдигна ръка да ги поздрави.

— Това е опасна страна — едва-едва промълви той. — Човек не може да е сигурен за живота си дори и в двореца на Великия хан.

— Ще оздравеете и ще живеете — тихо рече Ким. Имаше усещането, че някой ги наблюдава. Приблужи се към отворения прозорец и мерна как някакъв човек бързо побягна.

Марко Поло изкриви лице:

— Да оздравея? Би било добре. Не мога да разбера обаче какво я прихвана тази проклета готвачка...

Юлиан се наведе над него:

— Със сигурност не е тя — каза той.

Момчето също имаше усещането, че ги наблюдават. Трябва тайно да дадат отварата на Марко Поло. Юлиан взе бързо една чаша, оставена до леглото, и я напълни с вода от каната. След това клекна и се скри зад леглото. Сега никой, освен Ким и Леон не можеше да го види. Юлиан изсипа част от праха на Болгара в чашата и я подаде на Марко Поло:

— Изпийте това! — каза високо то. — Имате температура и трябва да пиете много вода.

Марко Поло се подчини с неохота.

— Почивайте си! — посъветва го Юлиан.

Марко Поло затвори очи. Няколко минути по-късно дишането му стана равномерно.

— Заспа — прошепна Ким. — Да тръгваме ли?

— Предпочитам да се уверя, че отварата е подействала — също тихо отвърна Юлиан.

И децата напрегнато зачакаха. Половин час по-късно Марко Поло се събуди:

— Чувствам се малко по-добре — каза той за тяхна радост.

Юлиан се наведе към ухото му:

— Това не беше вода, беше билка, която ви помогна.

— Благодаря — рече тихо Марко Поло. — Изглежда, не съм на сигурно място в двореца. Те отново ще се опитат да ме убият.

НЕОЧАКВАНО ПОСЕЩЕНИЕ

— Не можем да оставим Марко Поло сам — каза Юлиан, докато се връщаха към кухнята, за да разберат дали има работа за тях.

— И аз така мисля — съгласи се Леон и се спря. — Но какво да правим?

Ким щракна с пръсти:

— Прозорецът! Някой може да се изкатери през него и да се скрие в стаята на Марко Поло.

— Добра идея — каза Юлиан. — Аз ще го направя.

— Ако трябва, аз ще остана при него през нощта — предложи Леон. — А след това си ти наред, Ким.

Ким и Леон продължиха към кухнята, а Юлиан се върна в лечебницата. Малко преди да стигне до стаята на Марко Поло, той свърна наслука в някакъв коридор, който го отведе до една врата. Юлиан я отвори и се озова в градина, осветена от няколко лампи. Отляво имаше стена с прозорец. С разтуптяно сърце Юлиан се промъкна към прозореца и надникна през него. Стаята беше слабо осветена и той видя едно легло, в което лежеше брадат мъж. Сигурно е Марко Поло!

Момчето се озърна през рамо. После се изкатери през отворения прозорец и се промъкна в стаята. Ослуша се и чу тихо похъркване. Най-вероятно хъркаше Марко Поло. Юлиан се наведе над него. Марко Поло дишаше тихо и спокойно. Лекарството действа!

Юлиан се сгуши на пода зад един висок параван, така че да вижда какво става. Помисли дали да не подремне и дали ще чуе, ако някой влезе в стаята. В крайна сметка обаче реши да стои буден. Само че не се оказа толкова лесно. Часовете се нижеха едва-едва и Юлиан загуби напълно представа за времето. Облегна глава на стената. Затвори очи за малко. Съвсем за малко...

Стресна го тихо проскърцване. За миг се зачуди къде е, но бързо се сети.

Отново се чу проскърцване. Юлиан пое дъх и внимателно надзърна от скривалището си. В стаята имаше някакъв набит, як мъж. Какво ли е намислил? Дали няма да извади нож и да се нахвърли върху Марко Поло? Дали да извика за помощ?

В този момент мъжът направи нещо неочаквано — приближи към стола до леглото, върху който бяха дрехите на Марко Поло, претърси ги внимателно и извади една малка книжка.

Юлиан зяпна от изненада — това по всяка вероятност беше Библията на Марко Поло. Мъжът бързо я скри под ризата си и излезе от стаята. Юлиан се измъкна тихичко след него. Не можеше да се начуди защо крадецът отмъкна Библията, а не взе парите. Странно как изобщо е успял да проникне в стаята. Момчето бързо разбра каква е работата, когато излезе в коридора — стражът се беше свил пред вратата и спеше.

Юлиан сложи ръце във формата на фуния пред устата си и закрещя за помощ.

Войникът се стресна и впери объркан поглед в крадеца. След това скочи и се втурна след него. Юлиан ги последва.

Войникът успя да докопа палтото на нощния посетител. Нещо се откъсна и Юлиан видя как парче пергамент падна на земята. Войникът отново дръпна палтото на крадеца, който загуби равновесие и падна. Войникът се хвърли върху него и двамата мъже се затъркаляха по пода. Разнесоха се викове, няколко врати се отвориха и наизскачаха войници. Не мина и минута, и крадецът беше обезоръжен.

— Какво търсеше при Марко Поло? — нахвърлиха се войниците върху непознатия.

Мъжът мълчеше.

— Има начини да ти развържем езика — заплаши го един войник. — Да го заведем при хана! Благородният ни владетел ще реши как да постъпи с него. Господарят на всички господари ще е доволен, че сме пипнали крадеца.

Юлиан се наведе и вдигна пергамента:

— Мъжът изтърва нещо — каза той.

Един войник хвърли поглед към листа:

— Само че не мога да чета. Едва ли е толкова важно. — И стражите поведоха крадеца.

Юлиан остана сам.

Момчето се засмя. Добре, че не го попитаха какво търси самият той в стаята на Марко Поло, но очевидно бързаха да заслужат благоволенieto на хана.

Много добре, помисли Юлиан и заразглежда пергамента. Това, което видя, го изуми. На всяка цена трябва да го покаже на приятелите си! Той нави ръкописа, пъкна го в джоба си и хукна към стаята им.

Разказът на Юлиан за среднощните му приключения бързо разсъни Ким и Леон.

— Все още не съм казал най-интересното — тайнствено прошепна той и разгърна пергамента.

ТЪМНАТА ВРАТА

Ким И Леон нетърпеливо се наведоха над текста, изписан с грамадни букви.

— Това е доста злобен пасквил срещу Исус Христос и християнството — изненадано отбеляза Ким, когато го прочете.

— Да, така е — съгласи се Юлиан. — Прилича ми на позив. Явно някой иска да настрои хората срещу християнството!

Леон по стар навик подръпна ухото си:

— Кой ли може да е? Дали не е самият крадец?

— Възможно е — отвърна Юлиан. — Аз също се запитах защо този тип открадна само Библията. В дрехите на Марко Поло със сигурност имаше и кесия с пари.

Ким сбърчи чело:

— Видяхте ли символите най-отдолу? Нарисуван е някакъв конник с нещо като корона, лък и стрела.

— Вече сме чували за тези символи — възкликна Леон. — Куорчи спомена за тях, когато говореше за вратата на къщата, където са отвели отвлечените монаси.

— Конник с корона... — сякаш на себе си промърмори Юлиан. — Трябва да намерим тази къща! Сигурно е на Когатай. Няма начин търговецът на роби да не е замесен. Само така ще можем да намерим истинските извършители и да спасим Болгара!

Настъпи тягостно мълчание.

— Още утре трябва да започнем издирването. Надявам се да успеем да се измъкнем от кухнята — измърмори Ким, докато си лягаше. — А сега трябва да поспя малко. Ела, Кия.

На следващата сутрин Вухан ги събуди в ранни зори.

— Знаеш ли нещо за майка си? — попита я Леон.

— Да — отвърна момичето. — В следващите дни ще я изправят пред съда. Толкова се страхувам за нея! Тя е невинна — сигурна съм!

Ким сложи ръка на рамото ѝ:

— Знаем това и ще намерим истинските виновници.

Вухан изненадано ги погледна:

— Вие ли?

Ким ѝ се усмихна:

— Най-малкото ще се опитаме да го направим. Имаме известен опит с подобни неща.

— Наистина ли? Не мога да си представя как ще го направите, но в двореца говорят странни неща за вас. Вярно ли е, че сте били в стаята на Марко Поло, когато крадецът се е вмъкнал при него?

— Мълвата бързо се е разнесла — засмя се Юлиан. — Но е точно така.

— Разкажете ми! — развълнува се Вухан.

Докато отиваха към кухнята, приятелите ѝ разказаха за случилото се.

Вухан също имаше новини: разпитът на крадеца не довел до нищо. В двореца също се чудеха защо е откраднал само Библията.

Към обед приятелите успяха да се измъкнат от кухнята и се втурнаха към къщата на Когатай. Там обаче ги очакваше разочарование, защото не можаха да открият изображение на конник с корона. Разгледаха съседните къщи и пазара, но не видяха нищо подобно.

— Провалихме се! — промърмори Леон. — Мисля, че трябва да се връщаме.

Но Кия явно си беше наумила друго и хукна в противоположната посока.

— Кия, ела тук! — извика Леон.

— Почакай! — спря го Ким. — Може би е по-добре да я последваме. Няма да е първият път, в който открива някаква следа.

Тримата се втурнаха след котката, която се шмугна в някаква малка уличка, широка не повече от метър. Бързо я откриха да ги чака на малко площадче.

— Тихо — прошепна Юлиан. — Чувате ли?

Ким и Леон наостриха уши.

— Да — изстреля Леон. — Удари от чук. И някакъв глас, който очевидно хвали стоката си. Но откъде идват тези звуци?

Пообиколиха наоколо, но не откриха никого.

— Прясно изпечени сладкиши, купете си прясно изпечени сладкиши! — разнесе се глас от съседната уличка, която също водеше към площадчето.

— Удари от чук и търговец на сладкиши. Точно това е чул и Куорчи! — развълнувано каза Ким. — Кия, ти си върхът!

И приятелите се втурнаха към уличката, откъдето идваха звуците. Изминаха няколко метра, после свиха рязко и ето че се озоваха пред възрастен мъж с табла през врата, който предлагаше дребни сладки. Точно срещу него имаше ковачница.

— Трябва да е някъде тук! — рече Ким и заоглежда околните къщи. В следващия миг извика: — Ето го! Втората къща отдясно на ковачницата. Вижте черната порта!

И наистина, точно в средата над вратата беше изобразен ездач с корона, лък и стрели!

— Това е! — развълнувано прошепна Юлиан.

— Само че сега не можем да влезем — подхвърли Леон. — Ще ни видят. Трябва да дойдем отново през нощта.

Минаваше полунощ, когато трите деца и котката се върнаха на пустата уличка. Успяха да избегнат нощната стража и сега стояха пред черната порта, осветена от лунна светлина.

Ким храбро натисна дръжката, но вратата се оказа заключена.

— Можеше да се очаква... Но все пак трябва да влезем. Някой от вас има ли идея как?

Леон забеляза, че между къщата с черната порта и съседната има тесен проход. Той се вмъкна в него, а приятелите го последваха. След няколко крачки ги обгърна непрогледна тъмнина. Леон разпери ръце, докосна зидовете отляво и отдясно и пипнешком продължи напред. Внезапно напипа нещо като дървена рамка и предположи, че е прозорец. Дръпна го към себе си и прозорецът се отвори със скърцане. Върху лицето на момчето падна лъч светлина.

С разтуптени сърца децата се изкатериха и се вмъкнаха в къщата. Озоваха се в стая с легло и ракла, доколкото се виждаше на слабата светлина. Промъкнаха се на пръсти през вратата и влязоха в друга стая, по-широка и по-голяма, където върху масата имаше две примигващи

свещи, сложени близо до празна кана с вино. Някакъв мъж бе облегнал глава на масата и хъркаше.

Леон се приближи и посегна към едната свещ, но без да иска, леко бутна масата. Мъжът изломоти нещо в просъница и сърцето на Леон едва не изхвъркна от гърдите. Мъжът обаче продължи да хърка.

Приятелите побързаха да излязат от стаята, продължиха по коридора и стигнаха до стълба, която водеше до помещение със сводест таван. Ким се спря. Стори й се, че чува приглушени викове за помощ.

— Дали не са монасите? — прошепна тя.

Леон махна с ръка:

— Счуло ти се е, сигурно е вятърът, който свири отвън.

Точно в този момент нов порив на вятъра разклати пламъка на свещта.

— Не знам — промълви Юлиан, — но е възможно монасите да са затворени някъде тук. Нека проверим!

Приятелите заслизаха предпазливо по стълбата. Долу беше влажно и хладно, миришеше на плесен и на тамян. Леон вдигна свещта високо над главата си и трепкащата светлина падна върху олтар от тъмно дърво. Приятелите отстъпиха. Основата на олтара, бе украсена с разкривените лица на демони, на много места се виждаха петна от кръв, а наоколо се белееха разхвърляни кости. Върху олтара, пред съд, в който плуваше нещо неясно, имаше златна статуя на ездач, а наоколо бръмчаха мухи.

— Жертвоприношения на животни — възмутено прошепна Ким. — Тук е имало жертвоприношения на животни в чест на някакъв бог.

Приятелите се обърнаха и видяха солиден дървен шкаф, пред който бяха струпани множество пергаменти. Наведоха се и започнаха да ги разглеждат:

— Това е същият памфлет срещу християнството — каза Юлиан и посочи към рафта: — А това тук сигурно е печатарска преса.

На друг шкаф, близо до първия, имаше множество дървени плочи е издълбани върху тях писмени знаци, тънки четки, съдове с червена и черна боя и листове хартия. Юлиан се досети как работи този прост печатарски метод — намазват плочите с боя, слагат ги под пресата, която пък ги притиска към хартията. Процесът може да се повтаря до безкрай, само от време на време трябва да се добавя още

боя. С тази преса вероятно са отпечатани и позивите срещу християнството.

— Я, какво е това тук? — извика Ким и изтръгна Юлиан от мислите му. — Вижте, има обгорели ръкописи!

В светлината на свещта тримата се наведоха над останките.

— Това са страници от Библия — изрече Ким. — Тук виждам думата „Бог“, а тук е написано „Моисей“.

Тя тревожно погледна към приятелите:

— Как мислите, какво ли е станало тук?

Вместо отговор се разнесоха яростни ругатни. Вероятно спящият мъж се бе събудил. По стълбата се чува тежки стъпки.

— Да се скрием! Бързо! — прошепна Леон и духна свещта.

После застана зад огромната преса, а Ким и Леон се притиснаха плътно към него. Момичето усети върху коленете си гъвкавото телце на Кия и я погали по козина. Тримата не откъсваха поглед от вратата.

В същия момент в стаята се втурнаха няколко мъже — първият, нисък и дебел, държеше маслена лампа. Мъжете се разположиха на пода недалеч от олтара, с гръб към приятелите, и започнаха да си подават една кана.

— Кога ще дойде господарят? — попита единият.

— Вече трябваше да е тук — отвърна онзи с лампата.

Другият си играеше с края на брадата си и каза разтревожено:

— Ще си имаме неприятности. Господарят няма да е доволен, че не можахме да вземем Библията от този Марко Поло. Как можа да стане така!?

— Откъде да знам — изръмжа дебелакът. — Бяхме подготвили всичко, само че нещо се обърка... Трябва да обсъдим следващите стъпки с господаря.

После гласовете на мъжете замлъкнаха.

Леон усилено размишляваше — кого ли наричат „господаря“? Внезапно го осени идея — дребен, но много важен детайл. Предводителят на тази ужасяваща компания можеше да е само един...

МАРКО ПОЛО И ТАЙНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ

Леон гореше от нетърпение да съобщи на Ким и Юлиан за подозрението си, но не можеше да говори, докато мъжете са в стаята. Неочаквано съдбата му се притече на помощ. Отново се чуха гласове и мъжете уплашено скочиха на крака.

— Господарят! — извика дребният дебелак. — Да го посрещнем!

След това се втурна към стълбата и изчезна. Останалите го последваха.

— Ценку! — изстреля Леон, когато децата останаха сами. — Предводителят на мъжете е самият министър!

Ким и Юлиан го изгледаха смаяно.

— Един от тези типове спомена преди малко Библията на Марко Поло — обясни Леон. — За тази Библия знаят само двама души — ханът и Ценку. Значи един от тях е заповядал тя да бъде открадната.

Ким кимна:

— На пира Марко Поло я показва само на тях двамата...

— Мисля, че трябва да изключим хана от кръга на заподозрените, тъй като цени християнската вяра. Дори се разпореди тя да бъде разпространявана в империята му. Питам се само какъв е мотивът на Ценку?!

— Тихо, чувам гласове! — прошепна Ким и отново се сниши, а котката се сви в скута ѝ.

В стаята се изсипаха група мъже, водени от Ценку.

С мрачна физиономия той запали една ароматна пръчица. Силната миризма почти задуши приятелите. Юлиан едва се сдържа да не кихне, толкова силно го засърбя носът.

Мъжете вдигнаха ръце към тавана и започнаха да мърморят нещо, което приятелите не разбираха. След това Ценку с повелителен жест ги накара да замълчат:

— Подкрепи ни, велики боже Зюлде Тенгри — тържествено каза Ценку. — Ти си богът на лова и носиш короната. Ти, единствено ти, си

нашият закрилник! Ти даваш храна на телата и душите ни! Но на небето на познанието се появиха тъмни облаци.

Ценку направи пауза и мрачно изгледа мъжете, после отново се обърна към олтара.

— Появи се един чужденец на име Марко Поло, а с него и четирима други мъже. Искат да разпространят в империята вяра, която те отхвърля, велики боже. Носят една книга, която наричат Библия. Искат да я размножат и да я разпространят сред народа. Те имат свой бог, когото наричат всемогъщ, но той е нищо в сравнение с теб, велики Зюлде Тенгри. Ние няма да допуснем ти да бъдеш низвергнат, сразен и унижен. Създадохме тази тайна организация, за да те защитим. Няма да се успокоим, докато тези мъже и тяхната вяра не изчезнат или не умрат.

И Ценку дрезгаво се засмя.

Приятелите тревожно се спогледаха. Вече беше ясно защо са отпечатани позивите с изображението на бога на лова. Вероятно Ценку се страхува, че ще загуби властта си, когато бъде отхвърлена старата вяра, за която той като министър по въпросите на вярата отговаря.

— Да — продължи да размишлява на глас Ценку. — Марко Поло ще е първият, който ще умре. Защото на заслепения ни хан, изглежда, му допада идеята да го изпрати да обикаля страната като вестител на християнската вяра. Ще спрем това, в името на Зюлде Тенгри!

Ценку се поклони още веднъж към олтара, след това всички насядаха в кръг.

Юлиан стискаше носа си, защото продължаваше ужасно да го сърби. Надяваше се тази тлеещата пръчица най-накрая да угасне.

— Какво ще заповядаш да направим, благородни Ценку? — попита нисичкият дебелак.

— Ще чакаме — хладно отвърна министърът. — Отровата скоро ще подейства и Марко Поло ще умре.

Приятелите се спогледаха. Хубаво е, че Ценку и сподвижниците му не знаеха за противоотровата, която дадоха на Марко Поло.

— Сигурен ли си? — попита дебелакът. — Този Марко Поло трябваше вече да е умрял...

Ценку се засмя:

— Търпение, приятелю, имай търпение. Това е бавна, но сигурна смърт. По-скоро не ми дава мира мисълта как да стигнем до проклетата

Библия. Най-напред трябва да разбере къде е. Сигурно я пазят добре, а това усложнява задачата ни.

Юлиан стисна зъби, желанието да кихне беше непреодолимо.

В този момент един мъж се втурна в стаята. По челото му блестяха капчици пот и той дишаше на пресекулки:

— Идвам от двореца — изрече задъхано мъжът и се поклони на Ценку. — Страхувам се, че не нося добри новини. Марко Поло се чувства по-добре. — И новодошлият погледна раболепно и същевременно въпросително към Ценку.

Министърът недоволно изръмжа:

— Достатъчно! Марко Поло няма да изкара нощта! Ще му дадем още отрова. Някой ще отиде при него като болногледач и ще му даде още отрова, така че никой да не се усъмни, че го е направила Болгара.

Леон потръпна. Планът беше сатанински! Трябва на всяка цена да го предотвратят! В същия момент погледът му се спря върху Юлиан, който с все сила притискаше ръце към устата и носа си. О, не, помисли Леон, нали няма да...

Но Юлиан не можа да се сдържи и кихавицата му тресна като гръм наред стаята.

Ценку и хората му се втурнаха към пресата и откриха приятелите.

В ТЪМНИЦАТА

— Я, кого виждам?! — изрева Ценку и приближи към приятелите. — Познаваме се, нали? Вие сте малките слуги на проклетите Поло! Какво търсите тук?

Приятелите бяха онемели от страх. Само Кия изскочи иззад пресата, направи гърбица и изсъска срещу Ценку.

— О, успя да ме впечатлиш! — ехидно се засмя министърът. — Спокойно можеш да се конкурираш с леопардите на Кубилай хан.

И той се разсмя високо, в миг обаче отново стана сериозен и изтегли меча си:

— Излезте! — заповяда той на децата.

Приятелите с неохота се подчиниха. Юлиан се чувстваше много виновен. Проклетата кихавица! Усещаше как сърцето му бие до пръсване. Какво ли ще стане сега с тях? И как да спасят Марко Поло и Болгара?

Ким, Леон и Юлиан застанаха с наведени глави пред Ценку и хората му.

— Душехте наоколо, така ли? — попита Ценку. — Искате да се харесате на тези Поло и на хана. Само че от това няма да излезе нищо, гарантирам ви!

Юлиан преглътна и виновно погледна към Ким и Леон. Ким му направи знак с глава, сякаш искаше да каже, че не всичко е загубено.

— А сега говорете! — заповяда Ценку. — Какво търсите тук? Кой ви изпрати?

— Никой! — отвърна Ким. — Сами открихме следите ви, не беше толкова трудно. Крадецът, който се опита да открадне Библията от Марко Поло, не се държа много умно.

Министърът искаше да научи подробности и Юлиан бе принуден да разкаже какво се случи през онази нощ.

Когато момчето приключи разказа си, Ценку беше направо бесен:

— Нашият човек се е държал като пълен глупак. Независимо от това обаче, Марко Поло трябва да умре — изрече министърът и

започна нервно да си играе със златен пръстен с огромен червен скъпоценен камък, след това го свали от пръста си и го показа на децата.

— Камъкът е само имитация, всъщност това е капсула — обясни той и го завъртя. Камъкът се плъзна встрани и откри малка кухня. — Мога да скрия тук отрова и незабелязано да я изсипя. Така направих по време на вечерята, изсипах отровата в чашата на Марко Поло, когато му доливах вино.

— А след това хвърли подозрението върху горката Болгара —
прошепна Ким, извън себе си от възмущение.

В отговор Ценку самодоволно се засмя:

— Ти го каза, малката. Освен това...

— Не съм ти малката! — изтръгна се от устата на Ким.

Министърът повдигна вежди:

— Какъв темперамент! Но да се върнем на Болгара. Да, направих така, че подозрението да падне върху нея — продължи доволно той. — Държах в ръката си златните накити и ги пъгнах в дрехите ѝ, докато я претърсвах. И после изведнъж — хоп! — те се появиха като с магическа пръчица.

— Отвратително! — възмути се Ким и сви юмруци.

Движението ѝ не убягна от погледа на министъра:

— Не прави глупости! — предупреди я той. — Ще бъде жалко за красивото ти вратле! Трябва да защитим вратата си от тези нови богове, обществото ни ще се разклати из основи, ако тези нелепици се разпространят. Ще настане объркване и хаос и никой няма да знае вече кое е правилно и кое — не.

— А ти, Ценку, ще загубиш влиянието си — намеси се Леон. — Свързан си със старата вяра, мисля, че това е истинският ти мотив.

Лицето на Ценку почервения от гняв:

— Затваряй си устата! — кресна той. — Става въпрос единствено за вратата ни, затова създадохме тайната организация. Знакът ни е божественият Зюлде Тенгри, а мястото на срещите ни е тук, в скромния ми дом.

Сред съратниците на Ценку се надигна одобрителен шепот.

— Значи вие се опитахте да откраднете конете на Марко Поло от кервансарая? — попита Юлиан.

— Така е. Не искахме тримата Поло и монасите да стигнат до Канбалик, но за съжаление този план се провали.

— И ни нападнахте по време на бурята...

— Точно така — отвърна Ценку. — Но хората ми похитиха Куорчи вместо втория монах. Затова пък в пагодата успяхме да хванем Анджело, за да не разпространява сбърканата си вяра, взехме му Библията, расото и символите на неговия Бог.

„Значи затова откриха расото на Франческо на пазара, Ценку просто ги беше продал“, помисли Ким.

— Какво направихте с монасите? — попита момичето. — Убихте ли ги?

Министърът поклати глава:

— Не, утре ще ги продадем на Когатай.

— Значи той също е от бандата? — изстреля Юлиан.

Ценку изкриви лице:

— Банда? Каква ужасна дума! Ние сме тайна организация с почтени цели. Хора като Когатай нямат място при нас. Не, той не е в съюза ни, но е търговец на роби и сигурно ще даде добра цена за монасите — засмя се Ценку. — Както и за вас, впрочем. Утре един керван ще ви изведе от Канбалик.

— Не е ли по-добре да ги убием? — попита един от хората на Ценку.

Кръвта във вените на децата изстина.

— Ще видим — отвърна Ценку и махна с ръка. — Хвърлете ги в подземията при монасите.

Мъжете грубо изблъскаха приятелите, повлякоха ги надолу по коридора и ги хвърлиха в една мрачна килия, където гореше маслена лампа. Вратата с масивна метална решетка се затръшна зад гърба им. В ъгъла, върху купчина слама, се бяха свили двама души, облечени в дрипи.

— Анджело, Франческо! — извика Ким.

Монасите станаха и пристъпиха напред.

— Вие сте, слава богу! — с облекчение въздъхна Ким.

— А вие сте децата с котката — отвърна унило Анджело. — Но защо ви хвърлиха тук?

Приятелието подробно им разказаха за събитията след неговото отвличане.

— Толкова се радваме, че сте живи — рече накрая Юлиан.

— Живи? — Франческо сбърчи чело. — Ако това може да се нарече живот... Вегетираме в тази мръсотия, хранят ни само с мухлясал хляб и вода, освен това е ужасно студено. Но имаш право, оставиха ни живи, поне засега. Отнеха ни всичко, дори расата. Щяхме да сме загубени без нашата вяра, но Бог ни дава сили да издържим и да не губим надежда.

— Скоро отново ще излезем оттук — намеси се Леон. — Само че...

Анджело го прекъсна с надежда:

— Ще излезем оттук ли? Колко хубаво! Знаех си, че все някак ще се измъкнем. Все пак сме тук по покана на господаря на тази страна.

— Не се радвайте предварително — предупреди ги Леон. — Ценку ни съобщи, че утре ще бъдем продадени като роби.

— Като роби? — простена Франческо. — Но това е невъзможно, ние служим само на един господар и това е нашият всемогъщ Бог.

Някой удари с метален прът по решетката и приятелите се обърнаха. На вратата се бе облегал Ценку:

— Ще видим на кого ще служиш от утре — подигравателно рече той. — Новият ти господар ще сломи съпротивата ти и ще те научи да му се подчиняваш безропотно.

Франческо се втурна гневно към решетката:

— Знам какво означава безмълвно и безропотно! — викна той в лицето на министъра. — Знам също така какво означава уважение към хората, нещо, което на теб, Ценку, ти е напълно чуждо, ти си само един долен властолюбив престъпник!

— Какво си позволяваш? — изръмжа Ценку.

— Казва истината! — заяви твърдо Ким.

— Тихо! — прошепна Леон и додаде така, че Ценку да не го чуе: — Не трябва да го ядосваме, за да не направи нещо още по-ужасно.

Ким го изгледа:

— И какво може да е то?

— Може да заповяда да ни убият — шепнешком продължи Леон. — Не го забравяй. Ким!

Съкрушено, момичето млъкна, а Ценку се обърна и излезе от тъмницата.

— Трябва да се измъкнем! — решително заяви Ким, когато министърът изчезна.

Анджело се изсмя:

— Добре, но как?

Ким се довлече до една купчина сено и се строполи върху нея. С лека стъпка Кия се приближи и се настани до нея, а Ким загали котката зад ушите. В носа я удари миризма на гнило и влага. Момичето се огледа. Няма как да изкривят пръчките на металната решетка, резето на вратата също изглежда здраво. Погледът ѝ зашари по стените и плъзналата по тях зелена плесен, която сякаш се опитваше да прикрие драсканиците на отчаяните хора, затваряни тук.

В това отчайващо място нямаше нито един прозорец, от тавана непрестанно капеше вода, но и там не видя дупка или процеп.

Ким сви колене и облегна глава върху тях. Положението май е безнадеждно. Ще завършат живота си като роби и дори може да ги разделят... Някакво течение внезапно накара Ким да потрепери. В този момент Кия я побутна с носле и измяука тихичко.

Ким вдигна глава. Погледна натам, откъдето идваше студеното течение, и очите ѝ се натъкнаха на нещо, което преди малко ѝ убягна. Сърцето ѝ заби бясно! Май спасението е възможно! Ким осъзна, че това е шансът им да се измъкнат оттук, не много голям, но все пак шанс.

ЗЛАТНАТА ВЕРИЖКА

— Решетката — прошепна Ким.

Останалите я погледнаха учудено.

— Е, и? — попита Юлиан.

Ким не отвърна, скочи на крака и застана пред решетката с Кия в ръце:

— Страхотно, нали?

Леон и Юлиан се приближиха.

— Какво искаш да кажеш? — попита Леон. — Никой от нас не може да се провере.

Ким поклати глава:

— Мисля, че има един, който може — и момичето погали котката по главата.

На лицето на Леон блесна любопитство:

— Какво имаш предвид?

С победоносна усмивка Ким свали златната верижка, която ѝ подари Марко Поло:

— Ще я сложа на врата на Кия, след това тя ще отиде в двореца, ще съобщи на Матео и Николо и ще ги доведе, за да ни освободят.

В погледа на Леон се четеше съмнение:

— И смяташ, че това може да се случи?

Ким завъртя очи нагоре:

— Не знам, Леон, но си струва да опитаме, нали? Имаш ли по-добра идея?

Леон замълча.

Сега се намеси Анджело:

— Изненадвам се от вярата ти в това животно, все пак тя е само една котка.

— Кия не е обикновена котка.

— Какво имаш предвид?

— Скоро ще разбереш — отвърна Ким и преметна верижката през врата на Кия. Закопча я плътно, така че верижката се скри в

козината ѝ. Не се виждаше и нямаше опасност да се заплете в нещо по пътя.

После Ким се наведе над ухото на Кия и ѝ зашепна нещо. Изящното тяло на котката замръзна — сякаш слуша напрегнато. Когато Ким свърши, Кия се провря през решетката и се промъкна към стълбата, водеща нагоре.

Монасите слисано се спогледаха.

— Може би все пак ще стане — прошепна с надежда Юлиан.

— Дано! — отвърна Ким. Знаеше, че планът ѝ е рискован, при това най-вече за Кия. Дали ще успее да се промъкне през охраната? От друга страна, все пак е само котка, хората на Ценку нямаха представа за специалната ѝ задача. Но дори и да успее да се измъкне от къщата, няма никаква гаранция, че ще стигне до двореца. Освен това кой може да каже дали Матео и Николо ще се досетят за опасността, в която се намират децата.

Ким затвори очи и се опита да прогони лошите мисли от главата си. Не им оставаше нищо друго, освен да чакат. Никой не проронваше дума. Ким съжали, че няма часовник, колко ли време мина от тръгването на Кия? Петнайсет минути или половин час?

По едно време ги навести един от стражите. Мъжът глуповато се усмихна и им подхвърли през решетката няколко парчета мухлясал хляб.

— Добър апетит! — извика подигравателно той, преди да изчезне. — Когато станете роби, няма да получавате дори и това.

Ким въздъхна с облекчение, този тип изобщо не спомена за Кия, така че по всяка вероятност първата част от плана е изпълнена и котката е успяла да се измъкне от къщата.

Момичето започна да брои капките, падащи от тавана, една капка беше равна на една секунда, и Ким броеше ли, броеше. Изминаха около двайсет минути, изведнъж над главите им се разнесе шум. Всички скочиха и се приближиха към решетката. Нещо изтрополя, после се чува крясъци и ругатни.

— Струва ми се, че горе се бият — с разтреперан глас рече Юлиан.

— Да, идват да ни освободят! — извика Ким.

Затворниците закрепяха с цяло гърло:

— Тук сме! Насам! Насам!

В следващия момент към тях като вихър се втурна една котка с кехлибаренокафява козина и смарагдовозелени очи. Тя се провря през решетката и се хвърли в ръцете на Ким.

— Какво щяхме да правим без теб, мое малко съкровище? — извика радостно Ким, погали котката по меката козина и когато се увери, че верижката не е на мястото си, викна, сияеща от щастие: — Успяла е, знаех си!

Радостта им обаче не трая дълго. Внезапно се появиха трима мъже. Само че не бяха Матео, Николо или войници на хана, а Ценку и двама от неговите хора. Министърът размахваше огромен шамшир, а лицето му бе разкривено от ярост.

— Всемогъщи Боже! — извика Анджело, бял като платно.

— Твоят бог няма да ти помогне! — просъска Ценку, докато пъхаше ключ в ключалката. Вратата проскърца и тежко се отвори.

— Излизайте! По-бързо!

Леон събра смелост и попита:

— Какво смятате да правите с нас?

— Скоро ще разберете! — и Ценку заплашително тръгна към Леон. — Моите безстрашни воители задържат хората на хана, а ние ще избягаме през задния вход.

Леон хвърли поглед към приятелите си и те му кимнаха. Децата се заковаха на местата си и отказаха да помръднат. Ценку сграбчи Леон за ръката и го блъсна към вратата.

— Побързай, малък опърничав глупако!

Министърът и хората му помъкнаха затворниците по някакъв коридор. Над главите им битката продължаваше. По всяка вероятност хората на Ценку яростно се съпротивляваха, но Леон беше убеден, че в крайна сметка войниците на хана ще вземат надмощие. Само че това няма да им помогне особено, ако Ценку успее да ги изведе от къщата. Бързо трябва да измисли нещо!

— По-бързо, по-бързо! — изкреця Ценку и блъсна Леон така, че момчето се запрепъва.

— Ох, кракът ми! — извика Леон и се свлече на пода, превит на две.

— Какво има? — изрева Ценку. — Ставай!

— Не мога... Счупи ми крака — изплака Леон с надеждата да спечели време.

— Глупости! — излая министърът, по челото му избиха капчици пот. — Ставай бързо!

Леон само поклати глава:

— Ужасно ме боли!

Министърът изруга, остави меча и протегна ръце към Леон, за да го вдигне на крака.

— Благодаря — отвърна Леон и се облегна с цялата си тежест на ръцете на Ценку, който загуби равновесие и се просна на пода.

Това послужи за сигнал на останалите. Кия скочи на гърба на Ценку и го захапа, а двамата монаси се нахвърлиха върху стъписаните му хора. Министърът изрева и посегна към гърба си, за да се освободи от котката, но Кия му отвърна със светкавичен удар на лапата си и остриите ѝ нокти се впиха дълбоко в кожата му. Виковете на Ценку проехтяха в коридора. Докато той се бореше с котката, Леон отново се изправи на крака, грабна шамшира и го метна настрани. После заедно с Ким и Юлиан се притекоха на помощ на монасите. Франческо и един от хората на Ценку обикаляха в кръг и се дебнеха. В това време Анджели успя да тръшне противника си на пода с великолепен ъперкът. Монахът изумено зараглежда юмука си:

— Всемогъщи Боже, не съм знаел какво се крие в мен — радостно възкликна Анджели.

— Внимавай! — извика му Юлиан, който мярна някакво движение.

Ценку бе успял да се освободи от Кия и се втурна към Анджело, но Ким му подложи крак и министърът се строполи пак на пода.

— Ще ми платиш за това! — изрева Ценку.

— Едва ли! — отвърна му плътен глас.

Всички се обърнаха. Зад тях стоеше Матео, следваха го Николо и няколко тежковъоръжени войници. След няколко минути Ценку и хората му бяха здраво вързани.

— Радваме са да ви видим отново — казаха братята Поло и запрегръщаха затворниците.

Приятелите побързаха да напуснат мрачното подземие.

— Първо не можахме да разберем какво иска от нас котката ви — призна Матео, докато изкачваха стълбата. — Но след това Николо откри верижката.

— Да — отвърна Николо, измъкна верижката от джоба си и я подаде на Ким. — Ясно ми беше, че това означава нещо важно, само че не знаех какво. Но Кия ни помогна. Беше като подивяла и все искаше да се втурне нанякъде.

Вече бяха стигнали до стаята над тъмницата. В нея всичко беше обърнато с главата надолу — мебелите бяха изпочупени и навсякъде се търкаляха оръжия. Войниците на хана тъкмо отвеждаха няколко души.

— Досетихме се, че Кия иска да ни покаже нещо — продължи Николо. — За по-сигурно взехме със себе си няколко войници. И сме направили добре, както се оказа, когато котката ви ни доведе тук по най-краткия път. Какво невероятно животно, наистина!

— О, да! — в един глас казаха приятелите.

Скоро пристигнаха в двореца. Стражите веднага ги заведоха при могъщия владетел. Ханът не беше сам. Приятелите с изненада видяха, че до него е Марко Поло. Търговецът все още беше блед, но явно беше много по-добре. Той приятелски им намигна.

Стените на залата бяха покрити със снежнобяла коприна. В средата ѝ имаше сребърна статуя на пъстроцветна птица. Великолепните пера бяха изработени от хиляди скъпоценни камъни, плътно наредени един до друг. Невидим механизъм караше птицата да разперва и да прибира крила.

Други две животни, само че от плът и кръв, стояха от двете страни на трона от слонова кост. В него седеше ханът, облечен в снежнобели одежди. Двата леопарда присвиха очи, щом видяха Кия, но тя не ги удостои с внимание. Също като децата, и тя не можеше да откъсне очи от един мъж, който умело жонглираше с мечове и факли. В дъното на залата друг мъж свиреше на морин хуур^[1] и пееше. С едва забележимо движение на ръката ханът му даде знак да спре, жонгльорът също преустанови изпълнението си.

— Приятелите ми отново са тук — заговори ханът, — но това, което ми липсва, е информация за случилото се — и се обърна към Марко Поло. — Както и на теб, нали?

Марко Поло кимна:

— Така е, благородни владетелю. Какво се случи?

Матео и Николо се заеха да обяснят на хана и на Марко Поло какво се беше случило.

— Значи собственият ми министър ме е предал... — рече тъжно ханът. — Работел е срещу мен, защото се страхува от новото, защото не може да си представи, че в една страна могат да съществуват едновременно различни религии. Но най-много се е страхувал, разбира се, за собствената си власт.

Погледът на владетеля се спря върху децата.

— Вие сте не само умни, но и изключително смели — каза той. — Как да ви се отблагодаря?

— Пуснете Болгара, велики господарю! — бързо извика Юлиан. — Тя е невинна!

Ханът кимна и се разпореди да освободят готвачката.

— Изненадва ме скромността ви, можехте да поискате злато, сребро или скъпоценни камъни и да ги получите.

— Благодарим, велики господарю. Но свободата на Болгара е достатъчна награда за нас — поклони се ниско Ким.

— Както желаете — отвърна ханът. — А сега искам да се погрижа монасите да се облекат по подобаващ начин, по-късно ще дам празнична гощавка.

Марко Поло се засмя:

— В такъв случай децата и котката ще са наши почетни гости! Заслужиха си го! Не само разобличиха Ценку, но излекуваха и мен.

— Трябва да благодарите на Болгара — каза Юлиан. — Тя приготви билките, които ви помогнаха.

В този момент Кубилай хан даде знак на акробатите и музикантите и те продължиха представлението.

Приятелите нахлуха радостно в кухнята при Вухан и й разказаха вълнуващите новини. Не след дълго се появи и Болгара. Майка и дъщеря се прегърнаха разплакани.

— Огромни благодарности! — прошепна през сълзи Вухан.

— За нас беше чест — отвърна Юлиан, понеже не се сети за нещо по-добро. — А сега ще отидем да си починем малко.

— Разбира се — отвърнаха в един глас Болгара и Вухан. — А ние ще започнем с приготовленията за празника. Ще се видим по-късно.

— Да — отвърна Ким, погледна Леон и Юлиан и помисли, че всъщност няма да има по-късно, и добави: — Може би...

Ким, Леон и Юлиан излязоха от кухнята с въздишка.

— Тръгваме, нали? — попита Ким.

— Да — отвърна Леон. — Разрешихме случая, монасите отново са на свобода, Ценку и хората му са в затвора, а Марко Поло вече е здрав. Ти какво мислиш, Юлиан?

— С радост ще се върна вкъщи. Нямам нищо против монголската кухня, но си мечтая за голяма порция сладолед във „Венеция“...

Тримата приятели и Кия мълчаливо се запътиха към обора, където беше двуколката на тримата Поло, през която Темпус ги изпрати в империята на Кубилай хан.

— Е, да тръгваме — рече Ким, свали верижката и я окачи на един стълб, после всички се хванаха за ръце и тръгнаха към двуколката. Не усетиха съпротивата на дървото, просто преминаха през двуколката, сякаш беше от въздух. Обгърна ги топъл мрак.

Темпус ги отведе вкъщи, в техния свят, в очарователното малко градче Зибентан.

[1] морин хуур — струнен музикален инструмент, който наподобява гъдулка. — Б.пр. ↑

ПРОСТО БЕЗЦЕННА

На следващия ден приятелите седяха във „Венеция“, а пред тях бяха строени три чаши, в които допреди десетина минути имаше огромни топки сладолед... Кия се бе разположила в скута на Ким.

— Сладоледът много ми хареса — доволно въздъхна Юлиан. — Може би дори повече от празника при Кубилай хан.

Леон остави лъжичката в чашата си:

— Кубилай хан, тримата Поло и монасите сигурно са се чудили къде сме се дянали.

— М-да, понякога не само разрешаваме загадки, но оставяме по някоя и друга след себе си — засмя се Ким. — Но успяхме да разберем кой е отвлякъл монасите и кой е отговорен за опита да бъде отровен Марко Поло. Планът на Ценку се провали с гръм и трясък!

— Нямаш представа колко си права — добави Юлиан. — Снощи наминах към библиотеката и прочетох, че след посещението на Марко Поло християнството се разпространило в Монголия. Кубилай хан наистина бил толерантен към другите религии, макар самият той да вярвал в старите богове като Кьоке Тенгри. Проявявал търпимост и към будизма.

Ким погали котката по главата.

— Наистина е впечатляващо, вероятно е разбрал, че по-лесно се управлява страна, в която всеки има право да изповядва своята религия. Когато някоя религия се потъпква, избухват въстания и размирици. А сега, момчета, да се връщаме вкъщи. Имам да пиша домашно по математика...

— И аз — Юлиан започна да рови в портмонето си и додаде: — Марко Поло сигурно щеше да плати с щипка шафран...

— Вероятно — засмя се Леон. — Като стана дума за това, сещам се, че в Канбалик не получихме нито едно предложение за Ким...

— Престани, за бога! — махна с ръка Ким.

— Никой не предложи дори и една хърбава камила за теб, Ким! — не спираше Леон.

Момичето го замери с хартиеното чадърче от сладоледа си.
— Безценна съм, Леон! — извика Ким през смях. — И хората там го разбраха, за разлика от теб!

Леон се засмя:

— Беше само шегичка! А това, че си безценна, всички го знаем.

МАРКО ПОЛО — ТЪРГОВЕЦ И ТЪРСАЧ НА ПРИКЛЮЧЕНИЯ

Марко Поло не е първият европейски пътешественик, достигнал далеч на изток в Азия. Но разказите и описанията на посетените от него места, на пътешествията и на приключенията му оказали огромно влияние не само върху неговите съвременници, а и векове след това. За разлика от повечето други европейци, посетили Азия, Марко Поло останал там близо 24 години. Той стигнал по-далеч на изток от предшествениците си, станал довереник на великия китайски император Кубилай хан — внук на Чингис хан, научил езика и се потопил в ежедневието и културата на Китай. Книгата с описания на преживяванията му го превърнала в откривателя на Азия за поколения европейци.

Марко Поло се родил в семейството на богат венециански търговец през 1254 г. Той бил пет-шест годишен, когато баща му Николо и чичо му Матео се отправили на изток да търгуват със скъпоценни камъни. Пътешествието им продължило почти девет години. По време на това пътешествие те се озовали в двора на Кубилай хан и се срещнали лично с него.

Великият хан проявил голям интерес към Европа и заръчал на двамата братя да отнесат на папата молбата му да изпрати сто мисионери, които да преподават християнско вероучение и западни науки на народа му. Поискал също така и масло от кандилото на Божи гроб в Йерусалим. Двамата братя получили императорска златна плоча, която задължавала всички по пътя да им помагат като на императорски хора.

След завръщането си във Венеция братята се срещнали с папа Григорий X, който обаче се съгласил само двама монаси да заминат на Изток.

И така, през 1271 г. Марко Поло, едва седемнайсетгодишен, поел към Китай заедно с баща си Николо и чичо си Матео. Придружавали ги и двама доминикански монаси, изпратени от папата. Още в началото

на пътя обаче, монасите се отказали и се върнали в родината. Описаните в тази книга събития, заговорът, както и фактът, че експедицията се води от Марко Поло, са художествена измислица. Марко Поло е бил твърде млад, за да може да поеме тази отговорност.

След отказа на монасите да продължат, тримата венецианци останали сами. Отправили се към пристанищния град Ормуз, на Персийския залив. Тук смятали да наемат кораб и през Арабско море да стигнат до Китай. Не успели да намерят подходящ кораб и продължили пътешествието си по суша. Пресекли цяла Персия и днешен Афганистан, преминали през планината Памир и прекосили пустинята Гоби. Пътуването било много тежко не само заради суровите климатични условия, но и заради опасностите по пътя — разбойнически нападения, болести, недоимък, сблъсък с непознати култури и езици.

Марко Поло и спътниците му стигнали до Китай след близо четири години. Италианците били приети в двора на хан Кубилай. Според Марко Поло владетелят ги посрещнал изключително радушно. Той толкова харесал младия Поло, че го назначил за свой посланик за специални поръчения и през следващите почти седемнадесет години венецианецът пътувал из цялата империя. В пътеписите си той се възхищава от огромните дворци и откритите топли минерални бани, от добре укрепените пристанища, солидно построените улици, бързите куриери и приказните съкровища от злато и скъпоценни камъни.

Няма информация какво са правили бащата и чичото на Марко Поло през това време, но както самият той пише, към края на престоя си в Китай те били събрали „огромно богатство в скъпоценни камъни и злато“.

През 1292 г., в знак на благодарност и заради големите им заслуги към империята, Кубилай хан наградил Марко Поло, баща му и чичо му с правото да живеят в Китай и да бъдат поданици на китайския император.

През същата 1292 г. Кубилай хан трябвало да осигури свита за една монголска принцеса, която щяла да се омъжва в Персия. Персийските пратеници не успели да отведат принцесата по суша в Персия и затова решили да пътуват по море. Като познавали добре мореплавателската репутация на Марко Поло, те убедили Кубилай хан тримата европейци да ги придружат. За пътуването владетелят

осигурил четиринадесет кораба с шестстотин души екипаж и провизии за две години. След дълго и много тежко плаване принцесата била отведена в Персия, но оцелял само един кораб с осемнадесет души екипаж.

Тримата венецианци решили по суша да се върнат у дома и през зимата на 1295 г. се завърнали във Венеция. Семействата им отдавна ги смятали за мъртви и едва успели да познаят пътешествениците.

Няколко години по-късно, през 1298 г., в резултат на ожесточеното съперничество между Венеция и Генуа за надмощие в морската търговия се разразила решителна морска битка близо до остров Курцола. Генуезците победили и взели в плен близо седем хиляди души. Сред тях бил и един капитан на морска галера — Марко Поло. Венецианецът бил затворен в генуезки затвор, където се сприятелил с Рустичело от Пиза — автор на рицарски романи.

Писателят предложил на Марко Поло да запише спомените му. Така се родила книгата за пътешествията му на Изток. В началото много негови съвременници мислели, че историите в нея са пълна измислица. Дори когато Марко Поло бил на смъртно легло, свещеникът, който дошъл да го изповяда, настойчиво го съветвал да признае лъжите си. Но както пише един от биографите му, той отвърнал: „Не съм разказал и половината от това, което видях“.

И до момента някои историци продължават да спорят дали разказаното в книгата отговоря на истината, или не. Някои учени са на мнение, че Марко Поло изобщо не е пътувал до Азия, а е преразказал истории, които е чувал от други хора. Според тях не е възможно венецианецът да е бил в Китай и да не споменава нищо за чая, за йероглифите или за книгопечатането.

Други учени са на мнение, че е напълно обяснимо Марко Поло да не пише нищо за йероглифите. Знае се, че той е говорел персийски — езика на търговията по онова време, научил е и монголски — официалния език на китайската администрация при царуването на Кубилай хан, и тъй като се е движел предимно в дворцовите среди, не му е било нужно да учи китайски, а още по-малко да познава китайската писменост. За човек като него, който не проявява никакъв интерес към литературата, местните книги и процесът на тяхното създаване не са представлявали интерес. Но пък Марко Поло подробно

описва производството на хартиени пари, което по същността си не се отличава от печатането на книгите.

Що се отнася до чая, той е широко разпространена в Персия напитка и най-вероятно изобщо не се е видяла необичайна на Марко Поло, за да ѝ обърне специално внимание.

Едно от най-сериозните свидетелства, че Марко Поло действително е бил в Китай, е описанието на завръщането му във Венеция. В книгата си той подробно разказва за подготовката на пътуването с принцесата и тримата посланици, като споменава и техните имена, които не били известни извън пределите на Китай и които се потвърждават от писмените архиви, запазени от онова време.

Най-вероятно неточностите в книгата се дължат както на факта, че Марко Поло разказвал по спомени няколко години след като се е върнал, така и на това, че Рустичело от Пиза, който записвал разказите на Марко Поло, най-вероятно също е променял и подбирал информацията. Книгата първоначално била написана на френски, а след това била преведена и преписана на латински и италиански. При многобройните преписи и преводи е твърде възможно също така да се променят фактите в зависимост от интереса и знанията на човека, който го е правил.

Но така или иначе, книгата на Марко Поло само век по-късно се превърнала в истински бестселър. И до днес тя се смята за един от най-ценните източници на информация за културата и географията на Азия от XIII в.

Издание:

Фабиан Ленк. Марко Поло и тайният заговор

Издателство „Фют“, София, 2012

Немска. Първо издание

Редактор: Илияна Владимирова

Илюстрации: Алмут Кунерт

ISBN: 978-954-625-761-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.